ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆତ୍ମା: ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ ଓ ଶିକ୍ଷାଦାନ

ହବକ୍କୂକଙ୍କ ଦୁଇଟି ଫଳକ

Jeff Pippenger
2012-10-15

ଦୁଈଵଟା ପଟ୍ଟିକା: ହବକ୍କୂକ ୯୯ ମଧ୍ୟେ ୩

ପ୍ରସ୍ତାବନା: ହବକ୍କୂକଙ୍କ ଦୁଇଟି ଫଳକର ଭିତ୍ତି

ଏହି ଶୃଙ୍ଖଳାକୁ "ହବକ୍କୂକଙ୍କ ଦୁଇଟି ଫଳକ" ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆମେ 1843 ଓ 1850 ର ଚାର୍ଟଗୁଡ଼ିକରୁ କେତେକ ସତ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲୁ; ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବାଇବେଲୀୟ ଭିତ୍ତିରେ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହା ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଯେ Ellen White ଏହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମୋଦନ କରନ୍ତି। ଆମର ଦାବି ହେଉଛି, ଯଦି ଆପଣ ଏହି ମୂଳଭୂତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି, ତେବେ ସେହି ସମୟରେ ଆପଣ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛନ୍ତି। ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଏହାକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିରଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ।

ମିଲ୍ଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସ ଏବଂ ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀର ଘୋଷଣାର ସମୀକ୍ଷା

ଆମର ପ୍ରଥମ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ, ଆମେ ମିଲ୍ଲରାଇଟମାନଙ୍କର ଇତିହାସ, 1798 ରୁ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର waymarks ବିଷୟରେ ରୂପରେଖା ଦେଇଥିଲୁ। ଆମର ଶେଷ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ, ଆମେ ତରିବାର ସମୟରୁ 22 ଅକ୍ଟୋବର, 1844 ରେ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଇତିହାସକୁ ଅଧିକ ସୂକ୍ଷ୍ମଭାବେ ଅନୁଧାନ କଲୁ, ଏବଂ ସେହି ସମୟକୁ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଧ୍ୱନି ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ କଲୁ। ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଧ୍ୱନି 12–17 ଅଗଷ୍ଟ, 1844 ରେ Exeter Camp Meeting ରେ ଇତିହାସରେ ପ୍ରବେଶ କଲା, ଏବଂ 22 ଅକ୍ଟୋବର, 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଥିଲା। ତରିବାର ସମୟ, ଯାହା ମାର୍ଚ୍ଚ 1844 ରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଧ୍ୱନିର ଏକ ଅଂଶ ଏବଂ ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରଘୋଷଣ କରିବା ପାଇଁ ଜନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିବା ଶୋଧନ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ମଧ୍ୟ ଏକ ଅଂଶ ଅଟେ।

ଆମେ ଗତକାଲି ତୁମମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଓ ମନରେ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ଆଶା କରିଥିଲୁ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ବିଳମ୍ବର ସମୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମସ୍ତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଜଗତର ଅନ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କଥା କହେ। ଏଲେନ ହ୍ୱାଇଟ 1 Corinthians 10:11 ଉପରେ ମତାମତ ଦେଇ କହନ୍ତି, "ପ୍ରାଚୀନ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ନିଜେମାନେ ବାସ କରୁଥିବା ସେହି ଦିନଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଅଧିକ ଆମର ଦିନ ପାଇଁ କହିଥିଲେ।" 1 Corinthians 10:11 ରେ ଲିଖାଯାଇଛି, "Now all these things happened unto them for ensamples: and they are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come." ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କର ଇତିହାସ ହେଉଛି ଜଗତର ଅନ୍ତରେ ଯାହା ଘଟିବ, ତାହାର ଏକ ଇତିହାସ। ବିଳମ୍ବର ସମୟ ଏବଂ ତାହା ପରେ ଯାହା ଘଟେ, ସେସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବାଇବେଲର ଏହି ସମସ୍ତ ଇତିହାସ ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କର ବିଳମ୍ବର ସମୟ ଓ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର କ୍ରନ୍ଦନରେ ଯାହା ଘଟିଥିଲା, ତାହାକୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରୂପେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ। ଆମେ ଏହି ସବୁ ବିଷୟ ବୁଝିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ, କାରଣ ଇତିହାସ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହେବ।

2520: ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ସମର୍ଥନ

ଏହି ଚାର୍ଟଗୁଡ଼ିକରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ପ୍ରଥମ ବିଷୟ ସହିତ ଆମେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲୁ, ଯଦ୍ୟପି ଆମେ ଏହାକୁ ବହୁତ ଉଲ୍ଲେଖ କରିନଥିଲୁ। ଆମେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା ପ୍ରଥମ ଶିକ୍ଷାତତ୍ତ୍ୱ ହେଉଛି 2520କୁ ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ସମର୍ଥନ କରନ୍ତି। ପ୍ରଥମ ଦୁଇଟି ପ୍ରସ୍ତୁତିକରଣ ଆମକୁ ଏଠାକୁ ନେଇଆସିବା ପାଇଁ ରଚିତ ହୋଇଥିଲା। ଆସନ୍ତାକାଲି ପ୍ରଭାତରେ, ଆମେ ଏହି ଚାର୍ଟରେ ଥିବା "ଡେଲି" ବିଷୟରେ ବିଚାର ଆରମ୍ଭ କରିବୁ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱ ଓ ଶିକ୍ଷାକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା

ଆସନ୍ତୁ, *Life Sketches*, ପୃଷ୍ଠା 196 ରୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା: "ଭବିଷ୍ୟତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମ ପାଖରେ ଭୟ କରିବାକୁ କିଛି ନାହିଁ, କେବଳ ଏତିକି—ଯଦି ଆମେ ଭୁଲିଯାଉ ଯେ ପ୍ରଭୁ କିପରି ଆମକୁ ନେତୃତ୍ୱ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଆମର ଅତୀତ ଇତିହାସରେ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷାକୁ।" ଭବିଷ୍ୟତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନଙ୍କ ପାଇଁ ଭୟ କରିବାଯୋଗ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବିଷୟ ହେଉଛି ପଥରୁ ଖସି ପଡ଼ି ହରାଇଯିବା। ଯାହାକୁ ନେଇ ଭୟଭୀତ ହେବା ଉଚିତ୍, ସେହିଥିରେ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ ନ କରିବା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ। ଏଠାରେ, ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଭବିଷ୍ୟତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମ ପାଖରେ କେବଳ ଦୁଇଟି ବିଷୟ ବ୍ୟତୀତ ଭୟ କରିବାକୁ କିଛି ନାହିଁ। ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମରେ ଏହା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାର ଏକ ପ୍ରଚଳିତ ଉଦ୍ଧୃତି, କିନ୍ତୁ ସେ କେଉଁ ନେତୃତ୍ୱ ଓ କେଉଁ ଶିକ୍ଷାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରୁଛନ୍ତି, ତାହାକୁ କେହି ବିସ୍ତାରରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରୁଥିବା କ୍ୱଚିତ୍ ଶୁଣିବେ।

ଆମେ ପ୍ରମାଣ କରିବୁ ଯେ ସେ ଯେଉଁ ନେତୃତ୍ୱର କଥା ଉଲ୍ଲେଖ କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ହେଉଛି ମିଡ୍ନାଇଟ୍ କ୍ରାୟର ଇତିହାସ। ମିଡ୍ନାଇଟ୍ କ୍ରାୟର ଇତିହାସରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବିଳମ୍ବର ସମୟରେ, ମିଡ୍ନାଇଟ୍ କ୍ରାୟର ଆଗମନ ଓ ପ୍ରଘୋଷଣରେ, ଏବଂ ୨୨ ଅକ୍ଟୋବର, ୧୮୪୪ ରେ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହେବାରେ ନେତୃତ୍ୱ କରୁଥିଲେ। ସେ ସେହି ଇତିହାସକୁ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଗଠନ କରିଥିଲେ ଯେ, ଏକ ଏମିତି ଜନସମୂହ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉ, ଯେଉଁମାନେ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ସହିତ ପରମ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବେ। ଆମେ ଭୟଭକ୍ତି ସହିତ ସଚେତନ ହେବା ଉଚିତ ଯେ, ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷାମାନଙ୍କ ପରି ସେହି ବିଶେଷ ଇତିହାସକୁ ଭୁଲି ନଯାଉ।

ଆମେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବୁ ଯେ, ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିବା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷା ଥିଲା। ସେହି ଶିକ୍ଷା ୧୮୪୦ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୧୧ ତାରିଖରେ ଓଟୋମାନ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ପତନ ନୁହେଁ, ନାହିଁ କି ମୃତମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବିଷୟକ ଶିକ୍ଷା, ଯାହା ମିଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶର ଇତିହାସରେ ଆସିଥିଲା। ବରଂ, ମିଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷା ଥିଲା ଯାହା ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରଭୁ ନେତୃତ୍ୱ କରିଥିଲେ; ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମ ପାଖରେ ଭୟ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ, କେବଳ ଏତିକି ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କର ନେତୃତ୍ୱ ଓ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷାକୁ ଭୁଲି ନଯାଉ।

ଆମେ ଏହା ପ୍ରସ୍ତାବ କରୁଛୁ ଯେ, ତାଙ୍କର ଉଭୟ ନେତୃତ୍ୱ ଓ ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରତୀକ ହେଉଛି ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣା। ଆସନ୍ତୁ, ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଦର୍ଶନରୁ ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦଟିକୁ ପୁଣି ପଢ଼ିବା: "ଏହି ପଥରେ ଆଡଭେଣ୍ଟ ଲୋକମାନେ ସେହି ନଗରୀ ଦିଗରେ ଯାଉଥିଲେ, ଯାହା ପଥର ଦୂର ଶେଷରେ ଥିଲା। ପଥର ଆରମ୍ଭରେ ସେମାନଙ୍କ ପଛପଟେ ଗୋଟିଏ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ସ୍ଥାପିତ ଥିଲା, ଏବଂ ଜଣେ ଦୂତ ମୋତେ କହିଲେ ଯେ ଏହାହିଁ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣା। ଏହି ଆଲୋକ ସମଗ୍ର ପଥ ଜୁଡ଼ି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପାଦପଥକୁ ଆଲୋକିତ କରୁଥିଲା, ଯେପରି ସେମାନେ ଠୋକର ନଖାଆନ୍ତୁ। ଯଦି ସେମାନେ ନିଜ ଦୃଷ୍ଟି ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ରଖୁଥାନ୍ତେ, ଯିଏ ସେମାନଙ୍କ ଠିକ୍ ଆଗରେ ରହି ସେହି ନଗରୀକୁ ନେଇଯାଉଥିଲେ, ତେବେ ସେମାନେ ସୁରକ୍ଷିତ ଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଶୀଘ୍ର କେହି କେହି କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ, ଏବଂ କହିଲେ ଯେ ନଗରୀ ଅଧିକ ଦୂରରେ ଅଛି, ଏବଂ ସେମାନେ ଆଗରୁ ଏହାରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିବେ ବୋଲି ଆଶା କରିଥିଲେ। ତାହାପରେ ଯୀଶୁ ତାଙ୍କର ମହିମାମୟ ଡାହାଣ ହସ୍ତ ଉତ୍ତୋଳନ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ହସ୍ତରୁ ଗୋଟିଏ ଆଲୋକ ନିଷ୍କାସିତ ହୋଇ ଆଡଭେଣ୍ଟ ଦଳର ଉପରେ ଦୋଳାୟମାନ ହେଉଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ 'ଆଲେଲୁୟା!' ବୋଲି କୁହୁଥିଲେ। ଅନ୍ୟମାନେ ଅବିବେକପୂର୍ବକ ସେମାନଙ୍କ ପଛରେ ଥିବା ଆଲୋକକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି କହିଲେ ଯେ, ଏତେ ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଆସିଥିବା ଜଣେ ଈଶ୍ୱର ନୁହେଁ।"

ସେମାନେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣା ସହ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେମାନେ ଯୁକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାରେ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଇନଥିଲେ। ସେମାନେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛନ୍ତି। "ସେମାନଙ୍କ ପଛର ଆଲୋକ ନିଭିଗଲା, ଯାହା ଫଳରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାରରେ ରହିଗଲା, ଏବଂ ସେମାନେ ଠୋକର ଖାଇଲେ, ଲକ୍ଷ୍ୟଚିହ୍ନ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଚକ୍ଷୁରୁ ହରାଇଦେଲେ, ଏବଂ ପଥରୁ ଖସି ପଡ଼ି ତଳେ ଥିବା ଅନ୍ଧକାରମୟ ଓ ଦୁଷ୍ଟ ଜଗତରେ ପତିତ ହେଲେ।"

ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦ

2520 ବିଷୟରେ ଆମେ ଆଲୋଚନା କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ତାହାକୁ ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ରଖିବା ପାଇଁ ଆମେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ହୁଙ୍କାରର ଇତିହାସକୁ ଆଉ ଥରେ ଅବଲୋକନ କରିବୁ।

> ଦି ଗ୍ରେଟ କଣ୍ଟ୍ରୋଭର୍ସି, ପୃଷ୍ଠା 391–395 ରୁ: "ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗମନ ପ୍ରଥମେ ଯେ ସମୟରେ ଅପେକ୍ଷା କରାଯାଇଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ 1844 ମସିହାର ବସନ୍ତକାଳରେ, ସେହି ସମୟ ଅତିତ ହେଲା,"—ଏହାହିଁ ବିଳମ୍ବର ସମୟ, ପ୍ରଥମ ନିରାଶା—"ତେବେ ଯେମାନେ ତାଙ୍କର ପ୍ରକାଶ ପାଇବାକୁ ବିଶ୍ୱାସରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ, ସେମାନେ କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସନ୍ଦେହ ଓ ଅନିଶ୍ଚିତତାରେ ଆବୃତ ହୋଇଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ଜଗତ ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପରାଜିତ ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଏବଂ ସେମାନେ ଏକ ଭ୍ରାନ୍ତିକୁ ପୋଷଣ କରୁଥିଲେ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବିଥିଲା, ସେତେବେଳେ ମଧ ସେମାନଙ୍କର ସାନ୍ତ୍ୱନାର ଉତ୍ସ ଥିଲା ଦେବବାକ୍ୟ। ଅନେକେ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ଜାରି ରଖିଲେ, ନିଜମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସର ପ୍ରମାଣଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନରାୟ ପରୀକ୍ଷା କରିଲେ ଏବଂ ଅଧିକ ଆଲୋକ ପାଇବା ପାଇଁ ସାବଧାନତାର ସହିତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରିଲେ।"

ଯଦି ଅନେକେ ଏହା କରିଥିଲେ, ତେବେ ତାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି କେହି କେହି ଏହା କରିନଥିଲେ। ଏଠାରେ "ସେମାନେ" ବୋଲି କୁହାଯାଇନାହିଁ; "ଅନେକେ" ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି—ଏଠାରେ ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ଅଛି। "ସେମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥାନକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ବାଇବେଲର ସାକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ନିଷ୍କର୍ଷାତ୍ମକ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲା। ଯେଉଁ ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ଭୁଲ କରାଯାଇପାରୁନଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆଗମନ ସନ୍ନିକଟ ବୋଲି ସୂଚନା ଦେଉଥିଲା। ପାପୀମାନଙ୍କର ପରିବର୍ତ୍ତନରେ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମିକ ଜୀବନର ପୁନରୁଜ୍ଜୀବନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ବିଶେଷ ଆଶୀର୍ବାଦ ଏହି ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇଥିଲା ଯେ, ଏହି ସନ୍ଦେଶ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଆସିଥିଲା। ଏବଂ ଯଦ୍ୟପି ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ନିରାଶାକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିପାରୁନଥିଲେ, ତଥାପି ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ଯେ, ଗତ ଅନୁଭବରେ ପରମେଶ୍ୱରେ ସେମାନଙ୍କୁ ନେତୃତ୍ୱ କରିଥିଲେ।

> ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନର ସମୟ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବୋଲି ମନେ କରିଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସହ ଏମିତି ଉପଦେଶ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଥିଲା, ଯାହା ସେମାନଙ୍କର ଅନିଶ୍ଚିତତା ଓ ଉତ୍କଣ୍ଠାର ଅବସ୍ଥା ପାଇଁ ବିଶେଷରୂପେ ଉପଯୁକ୍ତ ଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ବିଶ୍ୱାସରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟଧାରଣ କରି ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲା ଯେ, ଯାହା ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣି ପାଇଁ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଥିଲା, ଯଥାସମୟରେ ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯିବ।

ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଏପରି କୁହାଯାଇଛି, "ସେମାନେ ଯେଭଳି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନର ସମୟରେ ପ୍ରୟୋଜ୍ୟ ବୋଲି ମନେ କରିଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସହ ଅନ୍ୟୋନ୍ୟଶ୍ରିତ ଭାବେ ବୁଣି ହୋଇଥିଲା . . . ." ସେମାନେ କେଉଁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନରେ ପ୍ରୟୋଜ୍ୟ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ? 2520, 2300, ଏବଂ 1335। ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଯେ, ଏହି ତିନୋଟି ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ 1843 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହିଥିଲା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ।

> ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହବକ୍‌କୂକ 2:1–4 ର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ମଧ ଥିଲା: "ମୁଁ ମୋର ପହରାସ୍ଥାନରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବି, ଏବଂ ଦୁର୍ଗଶିଖର ଉପରେ ନିଜକୁ ସ୍ଥାପନ କରିବି, ଏବଂ ସେ ମୋତେ କ'ଣ କହିବେ ତାହା ଦେଖିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବି, ଏବଂ ମୁଁ ତିରସ୍କୃତ ହେଲେ କ'ଣ ଉତ୍ତର ଦେବି ତାହା ମଧ ଦେଖିବି। ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ, ଦର୍ଶନଟି ଲେଖ, ଏବଂ ଫଳକମାନଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ଲେଖ, ଯେପରି ପଢୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଦୌଡ଼ିପାରିବ। କାରଣ ଦର୍ଶନଟି ଏଯାବତ୍ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ପାଇଁ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଶେଷକାଳରେ ସେ କହିବ, ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବ ନାହିଁ; ଯଦିଓ ସେ ବିଳମ୍ବ କରେ, ତାହା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କର; କାରଣ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ, ବିଳମ୍ବ କରିବ ନାହିଁ। ଦେଖ, ଯାହାର ଆତ୍ମା ଗର୍ବରେ ଫୁଲିଉଠିଛି, ସେ ତାହାର ଭିତରେ ସରଳ ନୁହେଁ; କିନ୍ତୁ ଧର୍ମୀ ନିଜ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ବଞ୍ଚିବ।"

୧୮୪୨ ମସିହାରୁ ହିଁ, ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀରେ ଦିଆଯାଇଥିବା—"ଦର୍ଶନଟି ଲେଖ, ଏବଂ ତାହାକୁ ଫଳକମାନଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ଲେଖ, ଯେଣୁ ପାଠକ ଦୌଡ଼ି ପାରିବ"—ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଚାର୍ଲ୍ସ ଫିଚ୍ଙ୍କୁ ଦାନିୟେଲ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଦର୍ଶନମାନଙ୍କୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ଚାର୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲା। ଏହି ଚାର୍ଟର ପ୍ରକାଶନକୁ ହବକ୍‌କୁକଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଦେଶର ପୂରଣ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା। ତଥାପି, ସେ ସମୟରେ କେହି ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ନାହିଁ ଯେ, ଏହି ଏକେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀରେ ଦର୍ଶନର ପୂରଣରେ ଏକ ପ୍ରତୀତ ବିଳମ୍ବ—ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ବିଳମ୍ବକାଳ—ମଧ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି। ନିରାଶା ପରେ, ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରବାକ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତୀତ ହେଲା: "ଦର୍ଶନ ଏଯାବତ୍ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ପାଇଁ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ଏହା କହିବ, ଏବଂ ମିଥ୍ୟା କହିବ ନାହିଁ; ଯଦିଓ ଏହା ବିଳମ୍ବ କରେ,

ତଥାପି ତାହା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କର; କାରଣ ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ, ଏହା ବିଳମ୍ବ କରିବ ନାହିଁ। . . . ଧାର୍ମିକ ଜନ ନିଜ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ଜୀବନ୍ତ ରହିବ।"

୧୮୪୩ ର ଚାର୍ଟ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆତ୍ମା

ଆପଣ ନିୟମିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁନ୍ତୁ କିମ୍ବା ଅନିୟମିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁନ୍ତୁ—ଏଗୁଡ଼ିକ ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ କନଫରେନ୍ସ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ-ସମର୍ଥିତ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ କ୍ରମଶଃ ବ୍ୟବହାର କରିଥିବା ପଦାବଳୀ। ଆପଣ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌ରେ ଅଗ୍ରଣୀ ସ୍ୱୟଂ-ସମର୍ଥିତ ମିନିଷ୍ଟ୍ରୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଆନ୍ତୁ କିମ୍ବା ଜେନେରାଲ୍ କନଫରେନ୍ସ କିମ୍ବା ବାଇବ୍ଲିକାଲ୍ ରିସର୍ଚ୍ଚ ଇନଷ୍ଟିଚ୍ୟୁଟ୍ ପାଖକୁ ଯାଆନ୍ତୁ, ଯଦି ଆପଣ ସେମାନଙ୍କୁ 1843 ଚାର୍ଟ ବିଷୟରେ ପଚାରିବେ, ସେମାନେ କହିବେ, "ଏହି ଚାର୍ଟରେ ବହୁତ ଭୁଲ ଅଛି।" ସେମାନେ ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍‌ଙ୍କ ସହିତ ଅସମ୍ମତ, ଯିଏ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ଚାର୍ଟର କେତେକ ସଂଖ୍ୟାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା "ଏକ ଭୁଲ" ଉପରେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ହାତ ରଖିଥିଲେ।

କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ବିରୋଧରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ କରୁଛନ୍ତି। ହବକ୍‌କୂକରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ଦର୍ଶନ "... ମିଥ୍ୟା କହିବ ନାହିଁ।" ଅଗ୍ରଗାମୀମାନେ 1843 ଚାର୍ଟ ଉପରେ ଯେଉଁ ଦର୍ଶନ ରଖିବାକୁ ଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ତାହା କରିଥିଲେ, ତାହା ହବକ୍‌କୂକ 2ର ପୂରଣ ଅଟେ। ଏହି ହେଉଛି ସେହି ଦର୍ଶନ ଯାହାକି ସେମାନେ ଏହି ଚାର୍ଟ ଉପରେ ରଖିବାକୁ ଥିଲେ, ଏବଂ ହବକ୍‌କୂକ 2 କୁହେ ଯେ ଏହି ଦର୍ଶନ "... ମିଥ୍ୟା କହିବ ନାହିଁ।" ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ ଆପଣ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ଚାର୍ଟ "ଭୁଲରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ," ସେତେବେଳେ ଆପଣ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ଆତ୍ମା ଏବଂ ବାଇବେଲ—ଉଭୟଙ୍କର ବିରୋଧ କରୁଛନ୍ତି।

> ଯିହିଜ୍କେଲଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଏକ ଅଂଶ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶକ୍ତି ଓ ସାନ୍ତ୍ୱନାର ଉତ୍ସ ମଧ୍ୟ ଥିଲା: "ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ମୋ ପାଖକୁ ଆସି କହିଲା, ହେ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର, ଇସ୍ରାଏଲ ଦେଶରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏହି କେଉଁ ପ୍ରବାଦ ଅଛି, ଯାହା କୁହେ, ଦିନଗୁଡ଼ିକ ଲମ୍ବିତ ହେଉଛି, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦର୍ଶନ ବିଫଳ ହେଉଛି? ଅତଏବ ସେମାନଙ୍କୁ କହ, ପ୍ରଭୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ଏହିପରି କହନ୍ତି। . . . ଦିନଗୁଡ଼ିକ ସନ୍ନିକଟ, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦର୍ଶନର ଫଳ। . . . କାରଣ ମୁଁ କହିବି, ଏବଂ ଯେ ବାକ୍ୟ ମୁଁ କହିବି, ତାହା ସିଦ୍ଧ ହେବ; ତାହା ଆଉ ଲମ୍ବିତ ହେବ ନାହିଁ।" "ଇସ୍ରାଏଲ ଘରାଣାର ଲୋକମାନେ କହନ୍ତି, ସେ ଯେ ଦର୍ଶନ ଦେଖେ, ତାହା ଅନେକ ଦିନ ପରର ପାଇଁ, ଏବଂ ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୂର ସମୟ ବିଷୟରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ କରେ। ଅତଏବ ସେମାନଙ୍କୁ କହ, ପ୍ରଭୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ଏହିପରି କହନ୍ତି; ମୋର କୌଣସି ବାକ୍ୟ ଆଉ ଲମ୍ବିତ ହେବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେ ବାକ୍ୟ କହିଛି, ତାହା ସଫଳ ହେବ।" ଯିହିଜ୍କେଲ 12:21–25, 27, 28.

ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀ

ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତୁ, ସେ ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତି। ସେ କହୁଛନ୍ତି, ଏହି ନିରାଶା ଆସିଲାବେଳେ ଅନେକେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀଗୁଡ଼ିକର ଅଧ୍ୟୟନ ଜାରି ରଖିଲେ, ଯାହା ଏହା ସୂଚାଏ ଯେ ଏକ ଏମିତି ଶ୍ରେଣୀ ଥିଲା ଯେଉଁମାନେ ଏହାକୁ ଜାରି ରଖିଲେ ନାହିଁ। ଏହି ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀର ଭେଦ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ ଅଧିକ ଆଲୋକ ପାଇବୁ।

ହବକ୍‌କୂକ 2:1–4 ର ପୂରଣ ହେଉଛି ଏହି 1843 ଚାର୍ଟ ଏବଂ 1850 ଚାର୍ଟ। ହବକ୍‌କୂକରେ ମଧ୍ୟ, ପଦ 4 କହେ ଯେ ଧର୍ମୀ ନିଜ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ବଞ୍ଚିବ, ଏବଂ ଯାହାର ହୃଦୟ ଅହଂକାରରେ ଉତ୍ତୋଳିତ। ଏହା ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛି। ମିଡନାଇଟ୍ କ୍ରାଇର ଇତିହାସ ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ସୃଷ୍ଟି କରେ, ଏବଂ ସେହି ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀଙ୍କୁ ହବକ୍‌କୂକରେ ସମ୍ବୋଧନ କରାଯାଇଛି।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ପରିଚ୍ଛେଦରେ, ହବକ୍‌କୁକ 2 ଓ ଯିହିଜ୍କେଲଙ୍କୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପରେ, ସେ ଏକ ଶ୍ରେଣୀଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି: "ଅପେକ୍ଷାକାରୀମାନେ।" ଅପେକ୍ଷାକାରୀମାନେ କିଏ? ସେମାନେ ହେଲେ ସେହିମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ଦାନିଏଲ 12 ପୂରଣ କରୁଛନ୍ତି, "ଧନ୍ୟ ସେ, ଯେ ଅପେକ୍ଷା କରେ, ଏବଂ 1335 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚେ।" ଏହି ଶ୍ରେଣୀହିଁ ଅପେକ୍ଷାକାରୀମାନଙ୍କର ଶ୍ରେଣୀ।

> ଅପେକ୍ଷାରତ ଲୋକମାନେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ, ଏହି ବିଶ୍ୱାସରେ ଯେ ଯିଏ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷକୁ ଜାଣନ୍ତି, ସେ ଯୁଗଯୁଗ ଅତିକ୍ରମ କରି ତାଙ୍କ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ନିରାଶାକୁ ପୂର୍ବରୁ ଦେଖି, ସେମାନଙ୍କୁ ସାହସ ଓ

> ଆଶାର ବାଣୀ ଦେଇଥିଲେ।

ଆମ ପାଖକୁ ଜଣେ ଭଉଣୀଙ୍କର ଫୋନ ଆସିଥିଲା, ଯିଏ କିଛି ବର୍ଷ ଧରି ପୂର୍ବ ଇଉରୋପର ଗୋଟିଏ ଦେଶରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ। ସେ ସେଠାର ନିବାସିନୀ ଥିଲେ, ପରେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କଲେ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେ ଏହି ସନ୍ଦେଶକୁ ବୁଝିଲେ, ପୁନର୍ବାର ସେଠାକୁ ଫେରିଗଲେ। ସେ ପ୍ରତିରୋଧର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଆସିଛନ୍ତି; ତାଙ୍କ ପୂର୍ବତନ ଚର୍ଚ୍ଚ-ପରିବାର ତାଙ୍କ ଦେଶର ନେତୃତ୍ୱ ସହିତ ସଂଯୋଗ କରି ତାଙ୍କ ପାଇଁ "ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ କରିଦେବାକୁ" ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି। ସମ୍ପ୍ରତି, ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦେଲେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ଦଳଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଏହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଭାଗ କରିପାରିଲେ।

ସେ ଆଜି ପ୍ରଭାତେ ଫୋନ କରି କହିଲେ ଯେ, ଗୋଟିଏ ବାଧା ଥିଲା ଯାତାୟାତ। ଏହି ସନ୍ଦେଶକୁ ନେଇ ଯାଇ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ି ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତାହା ପାଇଁ ଧନର ଅଭାବ ଥିଲା। ସେମାନେ ଏହି ସ୍ଥାନକୁ ପହଞ୍ଚିବାମାତ୍ରେ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇ, ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଥିବା ବନ୍ଧୁମାନେ ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ି କିଣିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଧନ ପଠାଇଦେଲେ।

ଏହା ସେହି ପ୍ରକାରର ଅନୁଭବ ଥିଲା ଯାହା ନିରାଶ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ ଘଟୁଥିଲା। ସେମାନେ ନିରାଶ ହୋଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ପାଇଁ ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଗଲେ, କହିଲେ, "ଏହି ନିରାଶା ମୋର ନିର୍ଦ୍ଦେଶାନୁସାରେ ଘଟିଥିଲା। କେବଳ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଚାଲ।"

> ଶାସ୍ତ୍ରର ଏପରି ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଯଦି ସେମାନଙ୍କୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ନିଜମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଦୃଢ଼ରୂପେ ଧାରଣ କରିରଖିବାକୁ ଉପଦେଶ ନ ଦେଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ସେହି ପରୀକ୍ଷାମୟ ଘଣ୍ଟାରେ ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ବିଫଳ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତା।

ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଏବଂ ବିଳମ୍ବର ସମୟ

ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ, ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ କିପରି ଦଶ କନ୍ୟାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତକୁ ହବକ୍‌କୂକ ୨ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ କରିଛନ୍ତି, କାରଣ ଉଭୟରେ ବିଳମ୍ବର ଏକ ସମୟ ଏବଂ ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି।

> ମାଥିଉ 25 ର ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କର ଅନୁଭବକୁ ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ରିତ କରେ। ମାଥିଉ 24 ରେ, ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କ ଆଗମନର ଚିହ୍ନ ଏବଂ ଜଗତର ଶେଷ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲେ, ତାହାର ଉତ୍ତରରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଆଗମନରୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍ୱ ଏବଂ ଚର୍ଚ୍ଚର ଇତିହାସର କିଛି ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଘଟଣାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ; ଅର୍ଥାତ୍, ଯେରୁଶାଲେମର ଧ୍ୱଂସ, ଅଜାତୀୟ ଓ ପାପାଳୀୟ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାମାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଚର୍ଚ୍ଚର ମହାକ୍ଳେଶ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରର ଅନ୍ଧକାର ହେବା, ଏବଂ ତାରାମାନଙ୍କର ପତନ। ଏହା ପରେ ସେ ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟରେ ଆଗମନ ବିଷୟରେ କହିଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ପ୍ରକାଶ ହେବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିବା ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀର ଦାସମାନଙ୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଥିବା ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କହିଥିଲେ। 25 ଅଧ୍ୟାୟ ଏହି ଶବ୍ଦମାନଙ୍କ ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ: 'ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ସଦୃଶ ହେବ।' ଏଠାରେ ଶେଷ ଦିନମାନରେ ବଞ୍ଚି ଥିବା ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଦୃଶ୍ୟମାନ କରାଯାଇଛି,"—ଏବେ, ସେ ଏହାକୁ ମିଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସରେ ପ୍ରୟୋଗ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ତାହା ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ—"ଏଠାରେ ଶେଷ ଦିନମାନରେ ବଞ୍ଚି ଥିବା ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଦୃଶ୍ୟମାନ କରାଯାଇଛି,"—"ଶେଷ ଦିନମାନରେ ବଞ୍ଚି ଥିବା ଚର୍ଚ୍ଚ" କିଏ? ସେ ଆମେ।
>
> ଅଧ୍ୟାୟ 24ର ଶେଷଭାଗରେ ଯାହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, ସେହି କଥା ହିଁ ଏଠି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି। ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ସେମାନଙ୍କର ଅନୁଭବକୁ ପୂର୍ବଦେଶୀୟ ବିବାହର ଘଟଣାବଳୀ ଦ୍ୱାରା ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ ଦେଖାଯାଇଛି। "ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ଦଶଜଣ କୁମାରୀଙ୍କ ସଦୃଶ ହେବ, ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ପ୍ରଦୀପ ନେଇ ବରଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବାକୁ ବାହାରିଗଲେ। ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପାଞ୍ଚଜଣ ଜ୍ଞାନୀ ଥିଲେ, ଆଉ ପାଞ୍ଚଜଣ ନିର୍ବୋଧ। ଯେମାନେ ନିର୍ବୋଧ ଥିଲେ, ସେମାନେ ପ୍ରଦୀପ ନେଲେ, କିନ୍ତୁ ସହିତ ତେଲ ନେଲେ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନୀମାନେ ପ୍ରଦୀପ ସହିତ ନିଜ ନିଜ ପାତ୍ରରେ ତେଲ ନେଲେ। ବର ଆସିବାରେ ବିଳମ୍ବ କରିବାରୁ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଘୁମୁଟି ଆସି ଶୋଇପଡ଼ିଲେ। ଆଉ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିରେ ଏକ ଧ୍ୱନି ହେଲା, 'ଦେଖ, ବର ଆସୁଛନ୍ତି; ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବାକୁ ବାହାରକୁ ଯାଅ।'"

ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଘୋଷିତ ହୋଇଥିବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନକୁ ବରଙ୍କ ଆଗମନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତୀକୀକୃତ ବୋଲି ବୁଝାଯାଇଥିଲା। ତାଙ୍କର ଶୀଘ୍ର ଆଗମନର ଘୋଷଣା ଅଧୀନରେ ଘଟିଥିବା ବ୍ୟାପକ ସଂସ୍କାର, କୁମାରୀମାନଙ୍କର ବାହାରିଯିବା ସହ ସମନ୍ୱିତ ଥିଲା। ଏହି ଉପମାରେ, ମଥି 24 ରେ ଯେପରି, ଦୁଇ ପ୍ରକାର ଶ୍ରେଣୀଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ସମସ୍ତେ ନିଜ ଦୀପ, ଅର୍ଥାତ୍ ବାଇବେଲ, ନେଇଥିଲେ, ଏବଂ ତାହାର ଆଲୋକରେ ବରଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବା ପାଇଁ ବାହାରିଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ମୂର୍ଖମାନେ ତେଲ ବିନା ନିଜ ଦୀପ ନେଇଥିବା ବେଳେ, ଜ୍ଞାନୀମାନେ ନିଜ ପାତ୍ରମାନରେ ତେଲ ନେଇଥିଲେ। ଜ୍ଞାନୀମାନେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହ, ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ପୁନର୍ଜନ୍ମଦାୟକ ଓ ଆଲୋକଦାୟକ ଶକ୍ତି, ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ, ଯାହା ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟକୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଦ ପାଇଁ ଏକ ଦୀପ କରିଦେଇଥିଲା। ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ହୃଦୟ ଓ ଜୀବନର ପବିତ୍ରତାକୁ ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ ଅନ୍ୱେଷଣ କରୁଥିଲେ। ଏହିମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଇଶ୍ୱର ଓ ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନୁଭବ ଓ ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା, ଯାହା ନିରାଶା ଓ ବିଳମ୍ବ ଦ୍ୱାରା ଭଙ୍ଗ କରାଯାଇପାରୁନଥିଲା। ଅନ୍ୟମାନେ ଆବେଗବଶତଃ ଚଳିତ ହୋଇ, ନିଜ ଭାଇମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଥିଲେ, ଭଲ ଭାବନାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୁଝାମଣା କିମ୍ବା ଅନୁଗ୍ରହର ସତ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନଥିଲା। ସେମାନେ ବିଳମ୍ବ ଓ ନିରାଶା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲେ। ପରୀକ୍ଷା ଆସିଲାବେଳେ, ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ବିଫଳ ହେଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଦୀପମାନଙ୍କର ଆଲୋକ ମ୍ଳାନ ହୋଇଗଲା।

> "ଯେତେବେଳେ ବର ବିଳମ୍ବ କଲେ,"

ବର କେବେ ବିଳମ୍ବ କଲେ? ମାର୍ଚ୍ଚ 22, 1844। ସେ ବିଳମ୍ବ କରୁଛନ୍ତି। ଏବେ କ'ଣ ଘଟିବାକୁ ଯାଉଛି? ଏହି ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାକୁ ଭୁଲିଯାଉ ଏବଂ ତଳର ଦୁଷ୍ଟ ଜଗତକୁ ଯାଉଥିବା ପଥରୁ ଖସିପଡୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରକାଶ କରୁଅଛୁ ଯେ ଆମେ ସୁସମାଚାରକୁ ବୁଝୁନାହୁଁ। ଅନନ୍ତ ସୁସମାଚାର ହେଉଛି, ପରୀକ୍ଷାକାରୀ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ସନ୍ଦେଶର ଆଧାରରେ, ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ। ବିଳମ୍ବର ସମୟରୁ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଏହା ହେଉଛି ଅନନ୍ତ ସୁସମାଚାରର ପରାକାଷ୍ଠା। ଏଠାରେ, ପ୍ରଭୁ ବିଳମ୍ବର ସମୟରେ ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀକୁ ଗ୍ରହଣ କରି, ସେମାନଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟବିଚାରରେ ନିଜ ସହିତ ପ୍ରବେଶ କରାଇବାକୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ସତ୍ୟରୂପେ ତେଲ ଅଛି କି ନାହିଁ, ତାହା ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ପରୀକ୍ଷାକାରୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟରୁ ଗୁଜରାନ୍ତି। ଏହା ହେଉଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ସେହି କାର୍ଯ୍ୟର ପରାକାଷ୍ଠା, ଯାହାରେ ସେ ସୁବର୍ଣ୍ଣକୁ ଖୋଟ ଧାତୁରୁ, ଗହମକୁ ଜଙ୍ଗାରୁ, ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କୁ ମୂର୍ଖମାନଙ୍କୁ ପୃଥକ କରନ୍ତି।

> "ବର ଦେରି କରୁଥିବାବେଳେ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ତନ୍ଦ୍ରାଗ୍ରସ୍ତ ହେଲେ ଏବଂ ନିଦ୍ରିତ ହେଲେ।" ବରଙ୍କ ବିଳମ୍ବ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗମନ ଯେ ସମୟରେ ଆଶା କରାଯାଇଥିଲା ସେହି ସମୟର ଅତିକ୍ରମ, ନିରାଶା, ଏବଂ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ବିଳମ୍ବକୁ ସୂଚିତ କରାଯାଇଛି। ଏହି ଅନିଶ୍ଚିତତାର ସମୟରେ, ଉପରୋକ୍ତ ଏବଂ ଅର୍ଦ୍ଧହୃଦୟମାନଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ଶୀଘ୍ର ଡାମାଡୋଳ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରୟାସ ଶିଥିଳ ହେଲା; କିନ୍ତୁ ଯେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ବାଇବେଲ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜ୍ଞାନ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା, ସେମାନଙ୍କ ପାଦତଳେ ଏକ ଶିଳା ଥିଲା, ଯାହାକୁ ନିରାଶାର ତରଙ୍ଗମାନେ ଧୋଇ ଦେଇପାରୁନଥିଲେ। "ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ତନ୍ଦ୍ରାଗ୍ରସ୍ତ ହେଲେ ଏବଂ ନିଦ୍ରିତ ହେଲେ;" ଏକ ଶ୍ରେଣୀ ଅନାସକ୍ତିରେ ଏବଂ ନିଜ ବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରତି ଉଦାସୀନ ପରିତ୍ୟାଗରେ, ଅନ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଆଲୋକ ଦିଆଯାଉ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ। ତଥାପି, ପରୀକ୍ଷାର ସେହି ରାତ୍ରିରେ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶ୍ରେଣୀଟି ମଧ୍ୟ କିଛି ପରିମାଣରେ ନିଜମାନଙ୍କର ଉତ୍ସାହ ଓ ଭକ୍ତିଭାବ ହାରାଇଥିବା ପରି ଲାଗିଲା। ଅର୍ଦ୍ଧହୃଦୟ ଏବଂ ଉପରୋକ୍ତମାନେ ଆଉ ନିଜମାନଙ୍କ ଭାଇମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଉପରେ ଭରସା କରି ରହିପାରୁନଥିଲେ। ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜେ ନିଜ ପାଇଁ ଦୃଢ଼ ରହିବାକୁ କିମ୍ବା ପତିତ ହେବାକୁ ଥିଲା।"

ଯେତେବେଳେ ସେହି ନିରାଶା ଆସିଲା, ସେତେବେଳେ ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ନିଦ୍ରାଚ୍ଛନ୍ନ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ; କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନୀ କୁମାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର କିଛି ଉତ୍ସାହ ହରାଇଲେ। ପ୍ରଭୁ ଏହି ବିଷୟରେ ନେତୃତ୍ୱ କରୁଥିଲେ, ଯେପରି ଏକ୍ସେଟର କ୍ୟାମ୍ପ ମିଟିଙ୍ଗରେ ଯେତେବେଳେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ହାଙ୍କାରର ସନ୍ଦେଶ ଆସିଲା, ସେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ କରିବେ।

ପରୀକ୍ଷାର ପ୍ରକ୍ରିୟା: ବିଳମ୍ବର ସମୟ ଏବଂ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣା

ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆତ୍ମା, ଖଣ୍ଡ ୪, ପୃଷ୍ଠା ୨୨୮ ରୁ: ଏହା ସ୍ମରଣ କରନ୍ତୁ ଯେ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା—ବିଳମ୍ବ ସମୟରୁ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଡାକ—ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ। ଏକ୍ସେଟର ଶିବିର ସଭାରେ ଘୋଷିତ ହୋଇ, ୨୨ ଅକ୍ଟୋବର ୧୮୪୪ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଥିବା ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଡାକ, ସେହି ଇତିହାସର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ମାତ୍ର। ଏହାକୁ ବିଳମ୍ବ ସମୟରୁ ପୃଥକ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସେହି ସମୟ ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଡାକର ପ୍ରଭାବ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରେ। ଆପଣମାନେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଡାକକୁ ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ, କାରଣ ଯଦି ଆପଣମାନେ ଏହାକୁ ବୁଝିବେ ନାହିଁ, ତେବେ ଆପଣମାନେ ପଥରୁ ଖସିପଡ଼ିବେ।

> ଈଶ୍ୱର ନିଜ ଲୋକଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିଥିଲେ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକର ଗଣନାରେ ଥିବା ଏକ ତ୍ରୁଟିକୁ ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ଆବୃତ କରିରଖିଥିଲା। ତାଙ୍କର ହସ୍ତ, ପ୍ରଭୁଙ୍କର ହସ୍ତ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକର ଗଣନାରେ ଥିବା ଏକ ବିଶେଷ ତ୍ରୁଟିକୁ ଆବୃତ କରିରଖିଥିଲା—ଏଠାରେ "ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକ" ବହୁବଚନରେ ଅଛି। ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ ସେହି ତ୍ରୁଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିନଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସବୁଠୁ ବିଦ୍ୱାନ ବିରୋଧୀମାନେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିନଥିଲେ। ପରବର୍ତ୍ତୀମାନେ କହିଲେ, 'ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକର ତୁମମାନଙ୍କର ଗଣନା ଠିକ୍ ଅଛି। କିଛି ମହାନ ଘଟଣା ଘଟିବାକୁ ଯାଉଛି; କିନ୍ତୁ ସେହିଟି ଶ୍ରୀ ମିଲର୍ ଯାହା ପୂର୍ବକଥନ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ନୁହେଁ; ସେହା ହେଉଛି ଜଗତର ପରିବର୍ତ୍ତନ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ନୁହେଁ।'

ଆଶାର ସମୟ ଅତିତ ହେଲା, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ଜନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ ନାହିଁ। ଯେମାନେ ନିଷ୍ଠାପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ପ୍ରେମ ସହିତ ନିଜ ତାରକଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ଗଭୀର ତୀବ୍ର ନିରାଶାର ଅନୁଭବ କଲେ। ତଥାପି ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ କରିଥିଲେ: ଯେମାନେ ତାଙ୍କର ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କର ହୃଦୟକୁ ସେ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନେକେ ଏମିତି ଥିଲେ, ଯେମାନେ ସତ୍ୟପ୍ରତି ପ୍ରେମ ତୁଳନାରେ ଭୟଦ୍ୱାରା ଅଧିକ ପ୍ରେରିତ ହୋଇଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ଅପେକ୍ଷିତ ଘଟଣା ଘଟିଲା ନାହିଁ, ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଘୋଷଣା କଲେ ଯେ ସେମାନେ ନିରାଶ ହୋଇନଥିଲେ; ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିବେ ବୋଲି ସେମାନେ କେବେ ବିଶ୍ୱାସ କରିନଥିଲେ। ସତ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କର ଶୋକକୁ ଉପହାସ କରିବାରେ ସେମାନେ ପ୍ରଥମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲେ।

ଏହାହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା। ଭବିଷ୍ୟତ ବିଷୟରେ ଆମ ପାଖରେ ଭୟ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ, କେବଳ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଗତ ଅନୁଭବରେ ପ୍ରଭୁ ଆମକୁ କିପରି ନେତୃତ୍ୱ କରିଆସିଛନ୍ତି ତାହା ଭୁଲିଯାଉନାହୁଁ; ଏବଂ ଭୟ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ, କେବଳ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଆମର ଗତ ଅନୁଭବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷାମାନଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉନାହୁଁ। ଆମେ ଏହା ସୂଚନା କରୁଛୁ ଯେ, ତାଙ୍କର ଏହି ନେତୃତ୍ୱକୁ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷାରୁ ପୃଥକ କରିହେବ ନାହିଁ।

> ଜେମ୍ସ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଓ ଏଲେନ୍ ଜି. ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ *Life Sketches* 1888, ପୃଷ୍ଠା 186–187: "1843 ମସିହାରେ ସମୟ ଅତିବାହିତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କଲେ ଓ ପ୍ରମାଣିତ କଲେ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକର ଗଣନାରେ ସେମାନେ କରିଥିବା ଭୁଲ—ଏକ ବିଶେଷ ଭୁଲ—ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିବାମାନଙ୍କର ମତାମତକୁ ବିରୋଧ କରୁଥିବା ପଣ୍ଡିତ ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୁଦ୍ଧା ସତ୍ତ୍ୱେ ଆବିଷ୍କୃତ ହୋଇନଥିଲା। ଏହି ଗଭୀର ପାଣ୍ଡିତ୍ୟସମ୍ପନ୍ନ ବିଦ୍ୱାନମାନେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ଯେ ସମୟର ଗଣନାରେ ଶ୍ରୀ ମିଲ୍ଲର ଠିକ୍ ଥିଲେ, ଯଦ୍ୟପି ସେହି ସମୟାବଧିର ଶେଷରେ ଯେଉଁ ଘଟଣା ଘଟିବ ତାହା ବିଷୟରେ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ସହିତ ବିରୋଧ କରୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସମୟ ପ୍ରଶ୍ନରେ ସେମାନେ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅପେକ୍ଷାରତ ଲୋକମାନେ ଏକ ସାଧାରଣ ଭୁଲରେ ଥିଲେ।"

ଆମେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବିଶ୍ୱ ାସ କରୁଛୁ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱ ର ନିଜ ଜ୍ଞ ାନରେ ଏପରି ବ୍ୟ ବସ୍ଥ ା କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଏକ ନିରାଶାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ; ଏବଂ ଏହା ହୃଦୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ର କାଶ କରିବା ଓ ସତ୍ୟ ଚରିତ୍ର ଗୁଡ଼ିକୁ ବିକଶିତ କରିବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟ ନ୍ତ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବେ ନିର୍ଦ୍ଧ ାରିତ ଥିଲା—କେବଳ ସେମାନଙ୍କ ର ହୃଦୟକୁ ପ୍ର କାଶ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ସେମାନଙ୍କ ର ଚରିତ୍ର କୁ ଏପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ବିକଶିତ କରିବା ପାଇଁ, ଯେଉଁଠାରେ ତାହାର ପ୍ର ମାଣ ସେହି ସଙ୍କ ଟକାଳରେ ପ୍ର କାଶିତ

ହେବ ଯାହା Midnight Cry ସମୟରେ ଆସେ। ଯେମାନେ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଦଣ୍ଡ ବିଚାର ପ୍ର ତି ଭୟବଶତଃ ପ୍ର ଥମ ଦୂତର ସନ୍ଦେ ଶକୁ ଗ୍ର ହଣ କରିଥିଲେ, ସତ୍ୟ କୁ ଭଲ ପାଇଥିବାରୁ ଏବଂ ସ୍ୱ ର୍ଗରାଜ୍ୟ ରେ ଏକ ଉତ୍ତ ରାଧିକାର ପାଇବାକୁ ଆକାଙ୍କ୍ଷ । କରିଥିବାରୁ ନୁହେଁ, ସେମାନେ ଏବେ ନିଜମାନଙ୍କ ର ସତ୍ୟ ସ୍ୱ ରୂପରେ ପ୍ର କାଶିତ ହେଲେ। ସେମାନେ ସେହି ନିରାଶ ଲୋକମାନଙ୍କ ୁ ଉପହାସ କରିବାରେ ପ୍ର ଥମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟ ରେ ଥିଲେ, ଯେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ର ପ୍ର କାଶକୁ ଆନ୍ତ ରିକ ଭାବେ ଆକାଙ୍କ୍ଷ । କରୁଥିଲେ ଏବଂ ତାହାକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲେ। ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଏହି ଅତ୍ୟ ନ୍ତ ଅନ୍ତ ର୍ଭେଦୀ ପରୀକ୍ଷ । ସେମାନଙ୍କ ର ସତ୍ୟ ଚରିତ୍ର କୁ ପ୍ର କାଶ କଲା, ଯେମାନେ ପରୀକ୍ଷ ।ର ଘଡ଼ିରେ ନିଜମାନଙ୍କ ର ବିଶ୍ୱ ।ସକୁ ଅସ୍ୱ ୀକାର କରି ଦାୟିତ୍ୱ ଓ କଳଙ୍କ ରୁ ପଛହଟିବେ।

ଯେମାନେ ନିରାଶ ହୋଇଥିଲେ, ସେମାନେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇନଥିଲେ; କାରଣ ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୟ କାଳସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାବେଳେ, ଭୁଲଟି ଆବିଷ୍କୃତ ହେଲା—ସେହି ଏକକ ଭୁଲ—ଏବଂ ତାହା ସହିତ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ଲେଖନୀକୁ ବିଳମ୍ବର ସମୟ ମାଧ୍ୟମରେ ଅନୁସରଣ କରାଗଲା। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନର ଆନନ୍ଦମୟ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ, ଦର୍ଶନର ପ୍ରକାଶ୍ୟ ବିଳମ୍ବକୁ ଗଣନାରେ ଧରାଯାଇନଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ଏକ ବିଷାଦଜନକ ଓ ଅପେକ୍ଷାତୀତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିଲା। ତଥାପି, ସତ୍ୟରେ ନିଷ୍ଠାବାନ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ବିକଶିତ ଓ ଦୃଢ଼ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ପରୀକ୍ଷାଟି ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା। ବିଳମ୍ବର ସମୟ ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା। ଏହା କେବଳ ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଏବଂ ରାତ୍ରିମଧ୍ୟର ଧ୍ୱନିର ଇତିହାସରୁ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା ପ୍ରକାଶିତ ହେବ, ସେମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ରକୁ ବିକଶିତ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ଥିଲା ନୁହେଁ, ବରଂ ବିବାଦରେ ଯେମାନେ ଠିକ ପକ୍ଷରେ ବାହାରିଆସିବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୃଢ଼ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା। ଆପଣ ବିଳମ୍ବର ସମୟକୁ ରାତ୍ରିମଧ୍ୟର ଧ୍ୱନିରୁ କିମ୍ବା ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହେବାରୁ ପୃଥକ କରିପାରିବେ ନାହିଁ।

ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତଧ୍ୱନିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ସେହି ଇତିହାସକୁ ମଧ୍ୟ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛ। ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତଧ୍ୱନି କେବଳ ଏକ୍ସେଟରର କ୍ୟାମ୍ପ ମିଟିଂରେ ସାମୁଏଲ୍ ସ୍ନୋଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ମାତ୍ର ନୁହେଁ; ଏହା ବିଳମ୍ବର ସମୟର ଅନୁଭବ ଅଟେ। ଏହିଠାରେ ପ୍ରଭୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଉଥିଲେ। ଆମର ଭବିଷ୍ୟତ୍ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଭୟ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ, ଯଦିନା ଆମେ ଆମର ଗତ ଇତିହାସରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନେତୃତ୍ୱକୁ ଭୁଲିଯାଉ—ଏହି ବିଳମ୍ବର ସମୟ ଓ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତଧ୍ୱନିର ଇତିହାସ, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ମିଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସରେ ଅନନ୍ତ ସୁସମାଚାରକୁ ପରାକାଷ୍ଠାକୁ ଆଣି, ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ଉତ୍ପନ୍ନ କରନ୍ତି।

> ଆରମ୍ଭିକ ଲେଖନୀ, ପୃଷ୍ଠା 74: "ମୁଁ ଦେଖିଛି ଯେ 1843 ର ଚାର୍ଟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହସ୍ତଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଥିଲା, ଏବଂ ତାହାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ; ସଂଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ସେ ଯେପରି ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲେ ସେପରି ଥିଲା; ତାଙ୍କ ହସ୍ତ ତାହାର ଉପରେ ଥିଲା ଏବଂ ସଂଖ୍ୟାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ତ୍ରୁଟିକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲା, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ହସ୍ତ ହଟାଯାଇନଥିଲା, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଦେଖିପାରିଲେ ନାହିଁ।"

ଅଧର୍ମର ରହସ୍ୟ ଏବଂ ପରୀକ୍ଷାର ପ୍ରକ୍ରିୟା

ଯଦି ଆମ ପାଖରେ ସମୟ ଥାନ୍ତା, ତେବେ ଆମେ ଅଧର୍ମର ନିଗୂଢ଼ ତତ୍ତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିପାରୁଥାନ୍ତୁ। ଅଧର୍ମର ନିଗୂଢ଼ ତତ୍ତ୍ୱର ଏକାଧିକ ସଠିକ୍ ପରିଭାଷା ଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ପବିତ୍ର ଇତିହାସମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରନ୍ତି, ସେଠାରେ ଭଲ ସହିତ ମନ୍ଦକୁ, ସତ୍ୟ ସହିତ ଭ୍ରାନ୍ତିକୁ ମିଶ୍ରିତ କରିବାରେ ଶୟତାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ। ଶାସ୍ତ୍ରର ପବିତ୍ର ଇତିହାସମାନଙ୍କରେ, ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷାର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଆଣନ୍ତି, ସେଠାରେ ଆପଣ ସଦା ଅଧର୍ମର ନିଗୂଢ଼ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଦେଖିବେ—ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟ ସହିତ ଭ୍ରାନ୍ତିକୁ ମିଶ୍ରିତ କରିବାରେ ଶୟତାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ। ଲୋକମାନେ ଯେତେବେଳେ ଏହି ପରୀକ୍ଷାର ସନ୍ଧିକ୍ଷଣକୁ ପହଞ୍ଚନ୍ତି, ଅଧର୍ମର ନିଗୂଢ଼ ତତ୍ତ୍ୱ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଧୂସର କରିଦେଇଛି।

ନୋହଙ୍କ ପରୀକ୍ଷାର ସମୟ ଆସିଲାବେଳେ, ତାହାପୂର୍ବରୁ ଶୈତାନଙ୍କ ବୀଜ ଦେବଙ୍କ ବୀଜ ସହିତ ମିଶିଯାଇଥିଲା ବୋଲି ବାଇବେଲ ଆମକୁ କୁହେ। ଏହି କାରଣରୁ ନୋହଙ୍କ ସମୟରେ ଅଧର୍ମର ରହସ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲା; ଏହା ଉତ୍ପତ୍ତି ପୁସ୍ତକରେ ଏଭଳି ଭାବେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ଯେ, ଦେବଙ୍କ ପୁତ୍ରମାନେ ମନୁଷ୍ୟର କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ପତ୍ନୀରୂପେ ଗ୍ରହଣ କଲେ—ଏହି ଦୁଇ ବୀଜର ମିଶ୍ରଣ, ଯାହା ନୋହଙ୍କ ପରୀକ୍ଷାକୁ ପୂର୍ବ କରୁଥିବା ଅଧର୍ମର ରହସ୍ୟ।

ମୋଶୀ ଏବଂ ଲାଲ ସାଗରର ପରୀକ୍ଷା ସମୟରେ, ଶାସ୍ତ୍ର ବର୍ଣ୍ଣନା କରେ ଯେ ଇସ୍ରାଏଲ, ଯେଉଁମାନେ ଲାଲ ସାଗରରେ ଏବଂ ସୀନୟରେ ପରୀକ୍ଷିତ ହେବେ, ସେମାନେ ସେଠାରେ ଏତେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ରହିଥିବାରୁ ମିଶରର ଶିକ୍ଷାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୂଷିତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ। ସେହିଥିଲା ଅଧର୍ମର ରହସ୍ୟ—ଶୟତାନୀୟ ଶିକ୍ଷାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେବା।

ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ସମୟରେ, ଗ୍ରୀକ ଶିକ୍ଷାମାନେ ହିଁ ସେହି ପଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ, ଯାହାର ଫଳରେ ସନହେଦ୍ରିନ୍ ସେମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲା।

ମିଲେରାଇଟ ଇତିହାସରେ, ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ କଳିସିଆମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ମିଲେରାଇଟମାନେ ସେହି 1260 ବର୍ଷର ପାପାଲ ପ୍ରଭାବରୁ ନିକଟତମ ଭାବେ ବାହାରି ଆସିଥିଲେ, ଯାହା ଶୁଦ୍ଧ ବୀଜକୁ ଅଶୁଦ୍ଧ ବୀଜ ସହିତ ଦୂଷିତ କରିଥିଲା, ଏବଂ ତାହାର ଫଳରେ ଅଧର୍ମର ଏକ ରହସ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ମିଲେରାଇଟ ଇତିହାସର ପରୀକ୍ଷାର ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା।

ସେହିଠାରେ ସଦା ବର୍ତ୍ତମାନ ରହୁଥିବା ଅଧର୍ମର ରହସ୍ୟ ଅଛି।

ଯଦି ଆପଣ ଅଧର୍ମର ରହସ୍ୟ କିପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ତାହା ଅଧ୍ୟୟନ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ତେବେ *Patriarchs and Prophets* ର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟକୁ ଯାଆନ୍ତୁ। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ ଆମକୁ କହନ୍ତି ଯେ, ସାତାନ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଧର୍ମର ରହସ୍ୟକୁ କିପରି ସାଧନ କଲା। ସ୍ୱର୍ଗରେ ଏକ ପରୀକ୍ଷା ହେବାକୁ ଥିଲା—କେଉଁ ଦୂତମାନେ ରହିବେ ଏବଂ କେଉଁମାନେ ଅପସାରିତ ହେବେ—ଏବଂ ସେହି ପରୀକ୍ଷା ପ୍ରକ୍ରିୟାର ପୂର୍ବରୁ ସାତାନ ସ୍ୱର୍ଗରେ ହିଁ ଅଧର୍ମର ରହସ୍ୟକୁ ସାଧନ କରୁଥିଲା।

ଶୟତାନ ଏହା କରିଥିଲା ସନ୍ଦେହକୁ ସୂକ୍ଷ୍ମଭାବେ ପ୍ରବେଶ କରାଇ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟଠାରୁ ତାହାର ବାକ୍ୟକୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ସ୍ଥାପନ କରି, ଏବଂ ତାହାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତାହାର ମିଥ୍ୟା ଶିକ୍ଷାବଳୀ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରି—ଏକ ଅଶୁଭ କାର୍ଯ୍ୟ। ସେ ତୁମ ମନରେ ସନ୍ଦେହ ସ୍ଥାପନ କରିଦେଇଥାନ୍ତା, ଏବଂ ପରେ ତୁମେ ବାହାରକୁ ଯାଇ ସେହି ସନ୍ଦେହକୁ ଗୋଟିଏ ଦଳ ସମ୍ମୁଖରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରୁଥାନ୍ତା। ଯଦି କେହି ସେହି ସନ୍ଦେହ ବିଷୟରେ ଅଭିଯୋଗ କରୁଥାନ୍ତା, ସେମାନେ ତାହା ବିଷୟରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ନୁହେଁ, ତୁମ ପ୍ରତି ଅଭିଯୋଗ କରୁଥାନ୍ତେ।

ସମ୍ପ୍ରତି, ୱାଶିଂଟନ୍‌ର ସ୍ପୋକେନ୍‌ରେ ଥିବା ଜଣେ ପାଦ୍ରୀ *Early Writings*, ପୃଷ୍ଠା 74 ବିଷୟରେ ମତ ପ୍ରକାଶ କରି କହିଥିଲେ, "ମୁଁ ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ଯୁଗ ଓ ସମୟର ଶବ୍ଦକୋଷ, ଅର୍ଥାତ୍ ୱେବ୍‌ଷ୍ଟର୍‌ସ୍ ଡିକ୍ସନରୀକୁ ଦେଖିଥିଲି, ଏବଂ 'figures'ର ଅର୍ଥ ଗଣିତ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନଥାଏ।" ଏହା ଶୁଣିଥିବା ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ତାହାକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ତାଙ୍କ କଥାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ। କମ୍ ସେ କମ୍, ସେହି ପାଦ୍ରୀ ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ 'figures' କ'ଣ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଛି, ସେ ବିଷୟରେ ସନ୍ଦେହ ବପନ କରୁଥିଲେ; ପ୍ରକୃତରେ, ସେ ମିଥ୍ୟା କହୁଥିଲେ। ୱେବ୍‌ଷ୍ଟରଙ୍କ 1828 ଶବ୍ଦକୋଷରେ ଏପରି ଲେଖାଯାଇଛି: FIGURE, n. ଗଣିତଶାସ୍ତ୍ରରେ, ସଂଖ୍ୟାକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିବା ଚିହ୍ନ, ଯେପରି 2, 7, 9।

ସେ ସନ୍ଦେହ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ଯାହାକୁ ଅଧର୍ମର ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ। ସେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନଙ୍କ ପାଇଁ—ଯଦି ସେମାନେ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଅଛନ୍ତି—ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରୁଥିଲେ ଯେ ପୃଥିବୀର ଇତିହାସର ଏହି ସମୟରେ, ତୁମେ ନିଜ ପାଇଁ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ; କାରଣ, ". . . ଅଧର୍ମର ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟ ତ ଏହିବେଳେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି: . . . ."

> ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଲେଖନୀ, ପୃଷ୍ଠା 74: ". . . ଯେ ଆଙ୍କଗୁଡ଼ିକ ସେ ଯେପରି ଚାହୁଁଥିଲେ ସେହିପରି ଥିଲା, ଏବଂ କିଛି ଆଙ୍କରେ ଥିବା ଏକ ଭୁଲ ଉପରେ ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ଥିଲା ଏବଂ ତାହାକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରିରଖିଥିଲା, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ହଟାଯାଇନଥିଲା, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ତାହାକୁ ଦେଖିପାରିଲେ ନାହିଁ।"

ଏହା ଭ୍ର ାନ୍ତ ଦିଗକୁ ନେଇଯିବା, ଏବଂ ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱ ବିଦ୍ ାନେ ପ୍ର ାୟତଃ ଏହା କରନ୍ତ ି। ଯଦି ଆପଣ ବାଇବେଲରେ କିମ୍ ା ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ ାଣୀର ଆତ୍ ାରେ କୌଣସି ଶବ୍ଦ ର ଅର୍ଥ କ'ଣ, ତାହା ବୁଝିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତ ି, ତେବେ ପ୍ର ଥମେ ଅଭିଧାନକୁ ଦେଖିବେ ନାହିଁ; ଆପଣ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ କ୍ତ ାଙ୍କ ୁ ଦେଖିବେ। ଉଦାହରଣସ୍ୱ ରୂପ, ଡାନିଏଲ୍ 8:11 ରେ ଡାନିଏଲ୍ Hebrew ଶବ୍ଦ rum ବ୍ୟ ବହାର କରିଛନ୍ତ ି, ଯାହାର ଅନୁବାଦ "taken away" ବୋଲି କରାଯାଇଛି। ଲୋକମାନେ ଭାବନ୍ତ ି ଏହାର ଅର୍ଥ "removed," କିନ୍ତୁ ଡାନିଏଲ୍ rum କୁ ଆଉ ପାଞ୍ଚ ଥର ବ୍ୟ ବହାର କରିଛନ୍ତ ି, ଏବଂ କେବେ ମଧ୍ୟ ଏହାର ଅର୍ଥ "take

away” ନୁହେଁ—ଏହାର ଅର୍ଥ “ଉପରକୁ ଉଠାଇବା ଏବଂ ମହିମାନ୍ୱିତ କରିବା।” ସେହିପରି, ଡାନିଏଲ୍ 8:11 ରେ rum ର ଅର୍ଥ “take away” ବୋଲି ଭାବିବା ମାନେ ପରମ୍ପରାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା, ଡାନିଏଲ୍ ଯେପରି ଏହି ଶବ୍ଦକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି ସେପରି ନୁହେଁ।

ଏହିପରି, ଏଲେନ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ: ଯଦି ଆପଣ *Early Writings*, 74 ରେ “figures” ବୋଲିଥିବା ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ କଳାତ୍ମକ ଆକୃତି କିମ୍ବା ଚିତ୍ରାଙ୍କନ ବୋଲି ଦାବି କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ତେବେ ଆପଣ ଏପ୍ରରି କହିପାରନ୍ତି, “ଏଲେନ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ସମୟର ଅଭିଧାନରେ ‘figures’ ର ଅର୍ଥ ଅଙ୍କଗଣିତ ବୋଲି କୁହାଯାଇନାହିଁ,” ଏହି ଭରସାରେ ଯେ ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଏହା ଯାଞ୍ଚ କରିବେ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେମାନେ ଯାଞ୍ଚ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ଦେଖିବେ ଯେ “figures” ର ଅର୍ଥ ନିଶ୍ଚୟ ଅଙ୍କଗଣିତ ମଧ୍ୟ ହୁଏ।

କିନ୍ତୁ ଆପଣ ପ୍ରଥମେ ଯେ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଆନ୍ତି, ସେହିଟି ହେଉଛି ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ସ୍ୱୟଂ: ସେ figures ବୋଲି କହିବାର ଅର୍ଥ କ’ଣ? Early Writings, ପୃଷ୍ଠା 74ରେ ସେ କହୁଛନ୍ତି, “ତାଙ୍କର ହାତ figures ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଭୁଲକୁ ଢାକି ରଖିଥିଲା,” ଏବଂ ପୃଷ୍ଠା 236ରେ ସେ କହୁଛନ୍ତି, “ତାଙ୍କର ହାତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିମାନଙ୍କର ଗଣନାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଭୁଲକୁ ଆବୃତ କରିଥିଲା।” ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତ୍ରୀ ସ୍ୱୟଂ ସ୍ପଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କର ପଦବଳୀରେ figures ବୋଲି କହିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିମାନେ—ଅର୍ଥାତ୍ ଗଣିତୀୟ ହିସାବ, ଚିତ୍ରକଳା ନୁହେଁ।

ତେଣୁ, ପ୍ରଭୁ କଣ ଉପରେ ନିଜ ହାତ ରଖିଥିଲେ? ସେ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ କାଳାବଧିଗୁଡ଼ିକର ଗଣନାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଭୁଲ—ସଂଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ—ଉପରେ ନିଜ ହାତ ରଖିଥିଲେ।

୨୫୨୦ ପ୍ରତି ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କର ଅନୁମୋଦନ

ଏହାହିଁ ମୂଳ ନିଷ୍କର୍ଷ। ଅନେକେ ଆମେ ଯେଉଁ ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛୁ, ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ କରେ। କିନ୍ତୁ 2520 ବିଷୟରେ ଏବଂ Ellen White ଏହାକୁ ଏକ ବୈଧ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିଥିଲେ କି ନାହିଁ, ଏହି ହେଉଛି ସେହି ଯୁକ୍ତି—ଏହି ହେଉଛି ପ୍ରମାଣ, ଏବଂ ଏଠାରୁ ହିଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଉଚିତ। ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଯୁକ୍ତି ବୈଧ ଓ ସତ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ଏହି ହେଉଛି ଆରମ୍ଭବିନ୍ଦୁ।

Early Writings, ପୃଷ୍ଠା 74 ରେ, ଯେଉଁଠାରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରଭୁ କିଛି ସଂଖ୍ୟାଗତ ତ୍ରୁଟି ଉପରେ ନିଜ ହାତ ଢାଙ୍କି ରଖିଥିଲେ, ସେ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ସେହି ଗ୍ରନ୍ଥର ପୃଷ୍ଠା 236 ରେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି: “ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଆନନ୍ଦିତ ପ୍ରତ୍ୟାଶାରେ ଥିଲେ, ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ସେମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା।” ସେ Tarrying Time [March 22, 1844], ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତି।

ସେ 1844 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 22ର ମହାନିରାଶା ବିଷୟରେ କହୁନାହାନ୍ତି, କାରଣ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ପରୀକ୍ଷିତ ହେବାକୁ ଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ସେ 1844 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 22, ଅର୍ଥାତ୍ ବିଳମ୍ବର ସମୟ ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତି: “ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରିଥିଲେ।” “ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ କାଳଖଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକର ଗଣନାରେ ଥିବା ଏକ ଭୁଲକୁ ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ଆବୃତ କରିରଖିଥିଲା।” ବିଳମ୍ବର ସମୟ ଦ୍ୱାରା ସେ କିପରି ସେମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଥିଲେ? ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ କାଳଖଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସେମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣା ଉପରେ ନିଜ ହସ୍ତ ରଖି। ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କର ଭୟ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ, କେବଳ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଭୁଲିଯାଉ ଯେ ପ୍ରଭୁ ପୂର୍ବକାଳରେ ମିଲେରାଇଟମାନଙ୍କ ଇତିହାସରେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷାମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମକୁ କିପରି ନେତୃତ୍ୱ ଦେଇଆସିଛନ୍ତି।

ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଶିକ୍ଷା ଥିଲା ଯାହା ବିଳମ୍ବର ସମୟକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିଲା। “ତାଙ୍କର ହାତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକର ଗଣନାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଭୁଲକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରିଥିଲା। ଯେମାନେ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ସେମାନେ ଏହି ଭୁଲକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ,”—ଏକବଚନ ଭୁଲ—“ଏବଂ ସମୟର ବିରୋଧ କରୁଥିବା ସର୍ବାଧିକ ପଣ୍ଡିତ ପୁରୁଷମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଦେଖିବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ। ଈଶ୍ୱର ଏପରି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ଜନମାନେ ନିରାଶାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ। ସମୟ ବିତିଗଲା, ଏବଂ ଯେମାନେ ନିଜ ତାରକଙ୍କ ପାଇଁ

ଆନନ୍ଦ ମୟ ଆଶାରେ ଅପେକ୍ଷ ା କରିଥିଲେ ସେମାନେ ଦୁଃଖିତ ଓ ନିରୁତ୍ସ ାହ ହେଲେ; ଯେଉଁମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ର କାଶକୁ ପ୍ରେ ମ କରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଭୟବଶତଃ ସନ୍ଦେ ଶକୁ ଗ୍ର ହଣ କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ଆଶାକରା ସମୟରେ ସେ ଆସିନଥିବାରୁ ପ୍ର ସନ୍ନ ହେଲେ। ସେମାନଙ୍କ ର ଧର୍ମଘୋଷଣା ହୃଦୟକୁ ପ୍ର ଭାବିତ କରିନଥିଲା ଏବଂ ଜୀବନକୁ ପବିତ୍ର କରିନଥିଲା। ସମୟର ଅତିକ୍ର ମ ଏପରି ହୃଦୟମାନଙ୍କ ୁ ପ୍ର କାଶ କରିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଜିତ ଥିଲା। ସେମାନେ ହିଁ ପ୍ର ଥମେ ଫେରିଗଲେ ଏବଂ ସେହି ଶୋକାକୁଳ, ନିରାଶ ଲୋକମାନଙ୍କ ୁ ଉପହାସ କଲେ, ଯେମାନେ ପ୍ର କୃତରେ ନିଜ ତାରକଙ୍କ ପ୍ର କାଶକୁ ପ୍ରେ ମ କରୁଥିଲେ। ପରୀକ୍ଷ ାର ଘଣ୍ଟ ାରେ କିଏ ସଙ୍କେ ାଚିତ ହୋଇ ପଛକୁ ଫେରିଯିବେ, ତାହା ପ୍ର କାଶ କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ଜନମାନଙ୍କ ୁ ପରୀକ୍ଷ ିତ କରିବାରେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ୁ ଗଭୀର ତଦନ୍ତ ମୂଳକ ପରୀକ୍ଷ ା ଦେଇବାରେ ମୁଁ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଜ୍ଞ ାନକୁ ଦେଖିଲି।

ଯୀଶୁ ଏବଂ ସମସ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସେନାମଣ୍ଡଳୀ ସେମାନଙ୍କୁ ସହାନୁଭୂତି ଓ ପ୍ରେମର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଲେ, ଯେମାନେ ମଧୁର ପ୍ରତ୍ୟାଶା ସହିତ ସେହି ଜଣଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରୁଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଆତ୍ମା ପ୍ରେମ କରୁଥିଲା। ପରୀକ୍ଷାର ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଦୂତମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ମଣ୍ଡରାଉଥିଲେ। ଯେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅବହେଳା କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଗଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଲା, କାରଣ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ସେ ଯେ ଆଲୋକ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିଲେ, ତାହା ସେମାନେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଲେ ନାହିଁ। ସେହି ବିଶ୍ୱସ୍ତ, ନିରାଶ ଜନମାନେ, ଯେମାନେ ବୁଝି ପାରୁନଥିଲେ କାହିଁକି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ଆସିଲେ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ାଯାଇନଥିଲା। ପୁନର୍ବାର ସେମାନଙ୍କୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟକାଳଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ବାଇବେଲ ପାଖକୁ ପରିଚାଳିତ କରାଗଲା। ସଂଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକୁ ଆବୃତ କରିଥିବା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହସ୍ତ ହଟାଯାଇଲା, ଏବଂ ଭୁଲ—ଏକମାତ୍ର—ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଗଲା।

ଏଠାରେ ସେ 1843 ଚାର୍ଟରେ ଥିବା ସଂଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ତ୍ରୁଟିକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ସେ ପୂର୍ବରୁହିଁ ଏହା ପରିଭାଷିତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେହି ସଂଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। "ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିଥିଲା, ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକ 1843 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଯେ ଏକେଇ ପ୍ରମାଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ, ତାହାହିଁ ପ୍ରମାଣ କଲା ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ 1844 ରେ ସମାପ୍ତ ହେବ।" ଆଲୋଚନାର ସମାପ୍ତି! Ellen White 2520 ଉପରେ ନିଜର ଅନୁମୋଦନର ମୋହର ଲଗାଇଛନ୍ତି।

1843 ଚାର୍ଟ ଉପରେ କେବଳ ତିନୋଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ସେମାନେ 1843 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ବୋଲି ବୁଝିଥିଲେ: 1335, 2520, ଏବଂ 2300। ଏହି ଚାର୍ଟରେ ଥିବା କିଛି ସଂଖ୍ୟାର ତ୍ରୁଟି—ଅର୍ଥାତ୍ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ—ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ହସ୍ତ ରଖିଥିଲେ, ଯାହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ହଟାଯାଇନଥିଲା। ସେ ନିଜ ହସ୍ତ ହଟାଇଦେବା ପରେ, ବିଶ୍ୱସ୍ତ ପ୍ରତୀକ୍ଷାକାରୀମାନେ ପୁଣିଥରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ ହେଲେ, ଏବଂ ଯେହି ସମାନ ପ୍ରମାଣ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରିଥିଲା ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳଗୁଡ଼ିକ 1843 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ସେହି ପ୍ରମାଣ ପରେ ଏହା ସିଦ୍ଧ କରୁଥିବା ବୋଲି ସ୍ୱୀକୃତ ହେଲା ଯେ ସେଥିରୁ ଦୁଇଟି 1844 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା।

1335ର ଆରମ୍ଭ AD508 ରେ ହୁଏ ଏବଂ 1843 ରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ। 2520ର ଆରମ୍ଭ 677BC ରେ ହୁଏ ଏବଂ ଏହା ବର୍ଷର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏ। ପାଇଓନିୟରମାନେ ଭାବିଥିଲେ ଯେ ଏହା 1843 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ପରେ ସେମାନେ ବୁଝିଲେ ଯେ ସେହି ଏକେଇ ପ୍ରମାଣ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ 1843ର ପୂର୍ବାନୁମାନ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରିଥିଲା, ସେହିଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଲା ଯେ 2520 ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ 1844 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା। 2300 ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ 457BC ରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଏବଂ ସେମାନେ ଭାବିଥିଲେ ଯେ ଏହା 1843 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ନିରାଶା ପରେ, ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ସମୟପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକର ଅଧ୍ୟୟନ ମାଧ୍ୟମରେ, ସେମାନେ ବୁଝିଲେ ଯେ ଏହା 1844 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା।

ସେମାନେ ଯେ ପୂର୍ବବାଣୀଗୁଡ଼ିକ 1843 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହେବ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ତିନୋଟି; ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ ରୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ର କୃତରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ: 1335। ଏହି ପୂର୍ବବାଣୀ ସେହିଟି ନୁହେଁ, ଯାହା

ଉପରେ ପ୍ର ଭୁ ନିଜ ହସ୍ତ ରଖିଥିଲେ। ଏହା ମିଲରୀୟମାନଙ୍କ ର ଇତିହାସକୁ Tarrying Time ଠାରୁ Midnight Cry ମାଧ ମରେ 22 ଅକ୍ଟୋବର, 1844 ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ଚିହ୍ନ ଟ କରେ।

ଗତକାଲିର ପ୍ରସ୍ତୁତିକରଣରେ, ଆମେ ଏଲେନ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ଏହି ଉଦ୍ଧୃତି ସହିତ ଶେଷ କରିଥିଲୁ: "ଧନ୍ୟ ସେହି ଚକ୍ଷୁମାନେ, ଯେଉଁମାନେ 1843 ଏବଂ 1844ରେ ଦେଖାଯାଇଥିବା ସେହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିଥିଲେ।" ଏହା ହେଉଛି, "ଧନ୍ୟ ସେ, ଯେ 1843କୁ ଆସେ।" ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ, ସେ କହନ୍ତି, "ବାର୍ତ୍ତା ଦିଆଯାଇଥିଲା। ଏବଂ ସେହି ବାର୍ତ୍ତାକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାରେ କୌଣସି ବିଳମ୍ବ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, କାରଣ ସମୟର ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକ ପୂରଣ ହେଉଛି; ସମାପନ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବାକୁ ହେବ। ଅତି ସ୍ୱଳ୍ପ ସମୟରେ ଏକ ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବ। ଶୀଘ୍ରେ ଦେବଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତିଅନୁସାରେ ଏକ ବାର୍ତ୍ତା ଦିଆଯିବ, ଯାହା ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ଏକ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରର କ୍ରନ୍ଦନରେ ପରିଣତ ହେବ। ତାପରେ ଦାନିଏଲ ନିଜ ଅଂଶରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବ, ନିଜର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେବା ପାଇଁ।" Manuscript Releases, volume 21, 437.

ଦାନିୟେଲ ନିଜ ଅଂଶରେ ଠିଆ ରହିବା ଦାନିୟେଲ 12ର 13ମ ପଦ ଅଟେ। "ଧନ୍ୟ ସେହି ଚକ୍ଷୁମାନେ, ଯେଉଁମାନେ 1843 ଓ 1844ରେ ଦେଖାଯାଇଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିଥିଲେ" — ଏହା 12ମ ପଦ ଅଟେ। ଏଲେନ ହ୍ୱାଇଟ ଦାନିୟେଲ 12:12–13 ଉପରେ ଦିବ୍ୟ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହା କହି ଯେ, ଏହି ପଦଗୁଡ଼ିକ କୌଣସି ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ବିଷୟରେ ନୁହେଁ, ବରଂ 1843 ଓ 1844କୁ ସମାବେଶ କରୁଥିବା ଏକ ଅନୁଭବ ବିଷୟରେ, ଯାହା 1843 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ଭୁଲ ବୁଝାପଡ଼ାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ, ଏକ ବିଳମ୍ବର ସମୟ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ। ଯେତେବେଳେ ସେହି ବିଳମ୍ବର ସମୟ ଆସେ, "ଧନ୍ୟ ସେ, ଯେ ଅପେକ୍ଷା କରେ।" ଯଦିଓ ଦର୍ଶନ ବିଳମ୍ବ କରେ, ତଥାପି ତାହା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କର। ଧନ୍ୟ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି, ଯିଏ ବିଶ୍ୱସ୍ତତାର ସହିତ ବିଳମ୍ବର ସମୟରୁ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରେ। 1843 ଓ 1844ରେ ସେହି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଯାହା ଦେଖେ, ତାହା ଏକ ଆଶୀର୍ବାଦ, ଯାହା ତାଙ୍କୁ ଅତି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରାଏ।

୧୩୩୫ର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ୧୮୪୩ରେ ସମାପ୍ତ ହେଲା, ଯାହା ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଧ୍ୱନିର ଆଗମନକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା। ୨୫୨୦ ଏବଂ ୨୩୦୦ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳସୀମା ୧୮୪୪ରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ। Ellen White କହନ୍ତି ଯେ, ସେହି ଏକେ ପ୍ରମାଣ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ୨୫୨୦, ୨୩୦୦ ଏବଂ ୧୩୩୫ ୧୮୪୩ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରିଥିଲା, ପରେ ଏହା ସିଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ଗ୍ରହୀତ ହେଲା ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ୧୮୪୪ରେ ସମାପ୍ତ ହେବ।

> ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରୁ ଆସୁଥିବା ଆଲୋକ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି ଉପରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା, ଏବଂ ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ବିଳମ୍ବର ସମୟ ଆବିଷ୍କାର କଲେ—"ଯଦ୍ୟପି ଏହା [ଦର୍ଶନ] ବିଳମ୍ବ କରେ, ତଥାପି ତାହା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କର।" ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ଆଗମନ ପ୍ରତି ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରେମରେ, ସେମାନେ ଦର୍ଶନର ସେହି ବିଳମ୍ବକୁ ଅବହେଳା କରିଥିଲେ, ଯାହା ସତ୍ୟପକ୍ଷେ ଅପେକ୍ଷାକାରୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଥିଲା। ପୁନର୍ବାର ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ସମୟ-ସୂଚନା ଥିଲା। ତଥାପି ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକେ ନିଜମାନଙ୍କର ଗଭୀର ନିରାଶାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି 1843 ମସିହାରେ ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସକୁ ଯେପରି ଉତ୍ସାହ ଓ ଶକ୍ତି ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲା, ସେହି ପରିମାଣର ଉତ୍ସାହ ଓ ଶକ୍ତି ଧାରଣ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ।
>
> ଶୟତାନ ଓ ତାହାର ଦୂତମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିଜୟଲାଭ କଲେ, ଏବଂ ଯେମାନେ ସେହି ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ନାହିଁ, ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ଦୂରଦର୍ଶୀ ବିବେକ ଓ ପ୍ରଜ୍ଞାକୁ ନେଇ ନିଜେ ନିଜଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ କଲେ, କାରଣ ସେମାନେ—ଯେପରି ସେମାନେ ତାହାକୁ କୁହୁଥିଲେ—ସେହି ଭ୍ରମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ। ସେମାନେ ଏହା ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ ଯେ ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପରାମର୍ଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କୁ—ଯେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗପ୍ରେରିତ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଜୀବନରେ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ—ବିଭ୍ରାନ୍ତ ଓ ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଶୟତାନ ଓ ତାହାର ଦୂତମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ।

ଏହି ଇତିହାସରେ, ଉପାସକମାନଙ୍କ ର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେ ଣୀ ଅଛି। ଅବିଶ୍ୱ ାସୀ ଶ୍ରେ ଣୀ ଅପେକ୍ଷ ାକାରୀମାନଙ୍କ ୁ ଉପହାସ କରେ, କିନ୍ତୁ ଅପେକ୍ଷ ାକାରୀମାନେ ପୁନର୍ବାର ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ ାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ପରିଚାଳିତ ହୋନ୍ତ ି ଏବଂ ବୁଝିବାକୁ ଆସନ୍ତ ି ଯେ, 1843 ମସିହାରେ 2520 ଓ 2300ର ସମାପ୍ତ ିକୁ ଚିହ୍ନ ଟ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ସମାନ ପ୍ର ମାଣ ସେମାନଙ୍କ ୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଇଥିଲା, ସେହି ପ୍ର ମାଣହିଁ ଏହା ପ୍ର ମାଣ କରିବାକୁ ଥିଲା ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ 1844 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ

ହୋଇଥିଲା।

ଯଦିଓ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରତମାନେ ଏହାକୁ ଚିହ୍ନିଥିଲେ, ତଥାପି ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ପୂର୍ବରୁ ସେମାନେ ଯେପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଉତ୍ସାହରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ଥିଲେ, ସେପରି ରହିନଥିଲେ। ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀର ଧ୍ୱନିର ସନ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ପୁନର୍ବାର ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେବେ। ପ୍ରତୀକ୍ଷାରତମାନେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀର ଧ୍ୱନି ପୂର୍ବରୁହିଁ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମାନଙ୍କର ଶେଷ, ଅର୍ଥାତ 1844, ବୁଝିସାରିଥିଲେ।

ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦର ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରତମାନଙ୍କୁ 1844 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 22 ତାରିଖକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରିଥିଲା। ସେହି ସୂଚନା ସହିତ, ଏହା କେବଳ 1844 ମସିହାର କୌଣସି ଏକ ସମୟ ନୁହେଁ; ଏହା ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦିନରେ ଥିଲା, ଏବଂ ତାହାହିଁ ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ସାମର୍ଥ୍ୟଶାଳୀ କରିଥିଲା।

ଆପଣ କି ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି? ଏହି ଅନୁଭବକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରୁଥିବା ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ତିନୋଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ: ୧୩୩୫, ୨୩୦୦, ଏବଂ ୨୫୨୦।

ଏହା ଅନୁଭବ କରିବା ପରେ, ସେମାନେ ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ, "ବାବିଲୋନରୁ ବାହାରି ଆସ।" ଏହା ହେଉଛି ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ।

ଆସନ୍ତୁ, ଆମେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବା: ବିଳମ୍ବର ସମୟରେ କ'ଣ ଶେଷ ହୁଏ? 1843 ଚାର୍ଟର ବ୍ୟବହାର। ସେମାନେ ଏହି ଚାର୍ଟକୁ ପାଖକୁ ରଖିଦେଲେ, କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ ବୁଝିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରଭୁ 1844ରେ ଆସୁଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ଚାର୍ଟରେ 1843 କୁହାଯାଇଥିଲା। ଏହିପରି, ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ଇତିହାସ ପାଇଁ ସେମାନେ ଚାର୍ଟକୁ ପାଖକୁ ରଖିଦେଲେ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଇତିହାସରେ ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ କ'ଣ ହୋଇଯାଏ? ଶେଷ ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଏହାକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ।

> ଏହି ସନ୍ଦେଶରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବାମାନେ କଳିସିଆମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହେଉଥିଲେ। କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯେମାନେ ଏହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲେ, ସେମାନେ ଭୟବଶତଃ ନିଜ ହୃଦୟର ଭାବନାମାନଙ୍କୁ କାର୍ଯ୍ୟରୂପେ ପ୍ରକାଶ କରିବାରୁ ନିବାରିତ ରହିଲେ; କିନ୍ତୁ ସମୟ ଅତିତ ହେବା ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ସତ୍ୟ ମନୋଭାବ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା। ସେମାନେ ସେହି ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ନିରବ କରିଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ, ଯାହା ଅପେକ୍ଷାରତମାନେ ଏହି ଭାବେ ବହନ କରିବାକୁ ବାଧ ବୋଧ କରୁଥିଲେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳାବଧିମାନ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇଥିଲା।

କେଉଁ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକ? 2520, 2300, ଏବଂ 1335। ଏହି ଇତିହାସରେ ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଏହାହିଁ। ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି, “ଆମେ ଏହା ବୁଝିଲୁ! ଏହି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀଗୁଡ଼ିକ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ତାରିତ।” ମିଡନାଇଟ୍ କ୍ରାଇର ଇତିହାସରେ ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ହେଉଛି 2520- ଏବଂ 2300-ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀଗୁଡ଼ିକ।

> କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯେମାନେ ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ନଥିଲେ, ସେମାନେ ଭୟବଶତଃ ନିଜ ହୃଦୟର ଭାବନାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରୂପେ ପ୍ରକାଶ କରିବାରୁ ନିବୃତ ରହିଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ସମୟ ଅତିକ୍ରମ ହେବା ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ସତ୍ୟ ଭାବନା ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା। ଯେମାନେ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ସେମାନେ ଏହି ସାକ୍ଷ୍ୟ ବହନ କରିବାକୁ ନିଜେମାନଙ୍କୁ ବାଧ ବୋଧ କରୁଥିଲେ—ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାପ୍ତ ଥିଲା—ଏବଂ ସେମାନେ ସେହି ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ନିରବ କରିଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ। ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ ସ୍ୱଷ୍ଟତାର ସହିତ ନିଜମାନଙ୍କର ଭୁଲ—ଏକ ଅସାଧାରଣ ଭୁଲ—ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥିଲେ, ଏବଂ କେନୋନାହିଁ ସେମାନେ 1844 ମସିହାରେ ନିଜମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଆଶା କରୁଥିଲେ, ତାହାର କାରଣଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧୀମାନେ ପ୍ରଦତ୍ତ ସେହି ପ୍ରବଳ କାରଣମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଯୁକ୍ତି ଆଣିପାରିଲେ ନାହିଁ। ତଥାପି ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କର କ୍ରୋଧ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଲା; ସେମାନେ ପ୍ରମାଣ ଶୁଣିବାକୁ ନାଶୁଣିବାରେ ଦୃଢ଼ସଙ୍କଳ୍ପ ହେଲେ, ଏବଂ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କରୁ ବାହାରେ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନେ ତାହା ଶୁଣିପାରିବେ ନାହିଁ।

ଯେତେବେଳେ ତୁମେ 2300 ଦିନ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖି 2520କୁ ପ୍ର ସ୍ତୁତ କର, ସେତେବେଳେ କ'ଣ ଘଟେ? ମିଲରାଇଟ ଇତିହାସରେ, ତୁମମାନଙ୍କ ୁ ଚଚ ର୍ମାନଙ୍କ ରୁ ବାହାର କରାଯାଏ, ଏବଂ ସେହି ସନ୍ଦେ ଶକୁ ନିରବ କରିଦେବା ପାଇଁ ଏକ

ପ୍ର ୟାସ ହୁଏ।

> ଯେମାନେ ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ଯେ ଆଲୋକ ଦେଇଥିଲେ, ସେହି ଆଲୋକକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ରୋକି ରଖିବାକୁ ସାହସ କରିନଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଚର୍ଚ୍ଚମାନଙ୍କୁଠାରୁ ବାହାର କରାଯାଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳର ଆଲୋକରେ ଆନନ୍ଦିତ ଥିଲେ। ସେମାନେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲେ। Early Writings, 235–237.

2520 ବିଷୟରେ ଅଧ୍ୟୟନରେ ପ୍ରବେଶ ନ କରି, ଆମେ ଯାହା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ ସେହି ହେଲା Ellen White 2520 ଉପରେ ନିଜର ଅନୁମୋଦନର ମୋହର ଲଗାଇଛନ୍ତି। ଯଦି ଆପଣ ଏହାକୁ ଦେଖି ପାରୁନାହାନ୍ତି, ତେବେ ଆପଣଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରୁ ଆବରଣକୁ ଯୀଶୁ ଅପସାରଣ କରନ୍ତୁ ବୋଲି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। Ellen White କହିଥିଲେ ଯେ, 1843 ବର୍ଷକୁ ପୂର୍ବକଥନ କରିବା ପାଇଁ ଯେ ସେହି ସମାନ ପ୍ରମାଣ ସେମାନଙ୍କୁ ପରିଚାଳିତ କରିଥିଲା, ପରେ ସେହି ପ୍ରମାଣ ଏହା ପ୍ରମାଣ କଲା ଯେ ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକ 1844 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା। ସେ ସଦା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକକୁ, କିମ୍ବା ସଂଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକକୁ, ବହୁବଚନରେ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି। 1843 Chart ଉପରେ କେବଳ ତିନୋଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧି ଅଛି ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ 1843 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା।

ଯେଉଁଟି 1843 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ, ସେହି 1335 ବିଷୟରେ, ବ୍ୟାକରଣଗତ ଶୁଦ୍ଧତା ପାଇଁ, ସେ "figures" ଏବଂ "prophetic periods" ବୋଲି କହିବାକୁ କମ୍ ସେ କମ୍ ଦୁଇଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳାବଧି ଆବଶ୍ୟକ କରେ। ଯଦି ତିନୋଟି ଅଛି ଏବଂ ତୁମେ ତାହାରୁ ଗୋଟିଏକୁ ବାଦ ଦେଉଛ, ତେବେ ସେ ଯେ ଦୁଇଟିକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା 2520 ଏବଂ 2300, ଅନ୍ୟ କେହି କିଛି କହୁନ୍ତୁ ନ କହୁନ୍ତୁ।

ଏହି ଇତିହାସରେ, ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ୨୨ ଅକ୍ଟୋବର, ୧୮୪୪ରେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନଙ୍କର ମହା ନିରାଶା ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ପ୍ରଭୁ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଅନୁଭବ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ଚର୍ଚ୍ଚଗୁଡ଼ିକରୁ ବାହାର କରାଯାଉଥିଲେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ମଣିଷମାନଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଉପରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇପାରନ୍ତି। ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ପରମ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ବିଶ୍ୱାସ ଲାଭ କରିବାର ନିମନ୍ତେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ଅନୁଭବ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା। ସେ ଅନନ୍ତ ସୁସମାଚାରକୁ ତାହାର ଉପସଂହାରକୁ ନେବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସିଦ୍ଧ କରୁଥିଲେ।

ପ୍ରବର୍ତ୍ତକମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟ: ଜେମ୍ସ ୱାଇଟ୍ ଏବଂ ଉରିୟାହ୍ ସ୍ମିଥ୍

ପରେ, ଆମ ପାଖରେ ଦୁଇଜଣ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପୁରୋଧା ଅଛନ୍ତି, James White ଏବଂ Uriah Smith। ଏହିମାନେ ସେହି ପ୍ରମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଆଧୁନିକ ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱବିଦ୍‌ମାନେ ଉଦ୍ଧୃତ କରି ଏହି ଦାବି କରନ୍ତି ଯେ James White 1863 ମସିହାରେ 2520କୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ, ଏବଂ Uriah Smith 1870 ଓ 1880 ଦଶକରେ ନିଜ ଲେଖନୀରେ ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ।

ଆମେ 1844 ମସିହାକୁ ଏବଂ ତାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟକୁ ପୁନର୍ବାର ଫେରୁଛୁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦେଖିବାକୁ ଯେ ଏଲେନ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଯେ ଏହି ସେହି ଏକେଇ ଇତିହାସକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଜେମ୍ସ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଓ ଉରିଆହ ସ୍ମିଥ୍ କିପରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି। ସେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀସୂଚକ କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ, ପ୍ରଭୁ ନିଜ ହାତ ହଟାଇ ନେବା ବିଷୟରେ, ଏବଂ ଭୁଲକୁ ଦେଖିବା ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତି; ଏବଂ ଏହି ଦୁଇଜଣ ପ୍ରଥମ ପୁରୋଧାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି କରୁଛନ୍ତି।

ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ "2520" କିମ୍ବା "seven times" ବୋଲି କହୁନାହାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଉରିଆ ସ୍ମିଥ୍ ଏବଂ ଜେମ୍ସ ହ୍ୱାଇଟ୍ ସେପରି କହୁଛନ୍ତି। ସେମାନେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ଏହି ଇତିହାସରେ ସ୍ୱୀକୃତ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକ ଥିଲା 2520 ଏବଂ 2300।

> ଜେମ ସ ହ ୍ୱାଇଟ୍, ରିଭ୍ୟୁ ଆଣ୍ଡ ହେରାଲ ଡ୍, ଖଣ୍ଡ ୧, ଜୁଲାଇ ୯, ୧୮୫୧: "ଏକ ଆପତ୍ତ ି କାରୀ କହେ, 'ମୁଁ ବିଶ୍ୱ ାସ କରୁନି ଯେ ମଧ ରାତ୍ର ି ର ଘୋଷଣା ଏପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ଦିଆଯାଇଛି।' ଆମେ ମଧ ବିଶ୍ୱ ାସ କରୁନାହୁଁ ଯେ ମଧ ରାତ୍ର ି ର ଘୋଷଣା ଆମ ଦ୍ୱ ାରା ଶୁଣାଯାଇଛି, କିମ ୍ବା ଏହା କେବେ ଶୁଣାଯିବ। ମଥି 25:6 ର ଘୋଷଣା, 'ଦେଖ, ବର ଆସୁଛନ୍ତ ି,' ପୂର୍ବଦେଶୀୟ

> ବିବାହର ଇତିହାସରେ ଅଛି। କିନ୍ତୁ ୧୮୪୪ ମସିହାର ଶରତ୍ କାଳରେ ଏକ ଘୋଷଣା ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସମଗ୍ର ଆଡଭେଣ୍ଟ ସମ୍ପ୍ର ଦାୟ ଦ୍ୱ ାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଗ୍ର ହଣ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଦୃଷ୍ଟ ାନ୍ତ ର ମଧ ରାତ୍ର ିର ଘୋଷଣା ସହ ସୁସଙ୍ଗ ତ ତୁଳନୀୟ, ଏହାକୁ ସେମାନେ ଅସ୍ୱ ୀକାର କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଯେମାନଙ୍କ ର ଏଥିରେ ଅନୁଭବ ଥିଲା।”

ଜେମ୍ସ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଏମିତି ଏକ ଇତିହାସ ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆହ୍ୱାନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ପଥରୁ ଖସି ପଡୁଛନ୍ତି। ସେ ଏହାର ପ୍ରତିଉତ୍ତର ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଇତିହାସ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବେ।

> ଏହା ଯଥୋଚିତ ସମୟରେ ଆସିଥିଲା। ଉପମାର ସେହି ଧ୍ୱନି ବିଳମ୍ବ ଏବଂ ତନ୍ଦ୍ରା ଓ ନିଦ୍ରା ପରେ ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ଅନୁସରଣ କଲା। ଆମର ନିରାଶାଜନିତ ବିଳମ୍ବ ପରେ ଏହା ଆସିଲା, ଏବଂ ଆମେ ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବାବେଳେ ଆମ କର୍ଣ୍ଣଗୋଚର ହେଲା। ସେହି ଧ୍ୱନି ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରିଦେଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଦୀପଗୁଡ଼ିକ ସଜାଇବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲା। ଏହା, ଆତ୍ମାଙ୍କର ଶକ୍ତି ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ, ଆଗମନ-ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ପୂର୍ବେ କେବେ ନଥିବାପରି ବାଇବେଲ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ଏବଂ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଓ ନିଜମାନଙ୍କର ସାଂସାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲା। 1844 ମସିହାର ସପ୍ତମ ମାସରେ ପ୍ରଭୁ ଆସିବେ ବୋଲି ଯେମାନେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଦେଖିଥିଲେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳାବଧିଗୁଡ଼ିକ ସେହି ସମୟକୁ ପହଞ୍ଚୁଥିଲା; ତେଣୁ, ଆଗମନ 1843 ମସିହାରେ ହେବ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ସେହି କାଳାବଧିଗୁଡ଼ିକରୁ ଯେ ପ୍ରମାଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା, ସେଇ ପ୍ରମାଣ ଏହାକୁ ସିଦ୍ଧ କଲା ଯେ ତାହା 1844 ମସିହାରେ ହେବ। ତାହାପରେ ଆମେ ଗଣନା କରିବାର ସେହି ପ୍ରଣାଳୀରେ ଏକ ଭୁଲ ଦେଖିଲୁ, ଯାହା 2300 ଦିନକୁ 1843 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ କରିଥିଲା। ଆଗମନବିରୋଧରେ ଲେଖିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହିମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଦେଖିନଥିଲେ। ପ୍ରଭିଡେନ୍ସ—ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ‘P’—ଙ୍କର ହାତ ସେହି ଭୁଲକୁ—ଏକବଚନ—ଢାଙ୍କି ରଖିଥିଲା, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାକୁ ଦେଖାଯିବାର ସମୟ ଆସିଲା ନାହିଁ। ଭୁଲଟି ଥିଲା 2300 ରୁ 457ଟି ପୂର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଷ ବିୟୋଗ କରିବାରେ, ଯାହାର ଫଳରେ 1843 ରହିଯାଉଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ 457 ମସିହାର ସେହି ବର୍ଷର ଯେ ଭାଗଟି ଆଜ୍ଞା ବାହାରିବାବେଳେ ଅତିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଯାହାଠାରୁ 70 ସପ୍ତାହ ଗଣନା କରାଯାଏ, ତାହାର କୌଣସି ହିସାବ ନ କରି।
>
> “ଆମର ମନ ସେହି ସମୟବିନ୍ଦୁ, [1843,] ପ୍ରତି ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥିଲା, କାରଣ ଯେ ସେହି ବିଭିନ୍ନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳାବଧିଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରୁ ଗଣନା କରିବାରେ, ଯେଉଁ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କ୍ରମାନୁକ୍ରମ-ବିଦ୍ୱାନେ ସେମାନଙ୍କ ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିବାକୁ ଥିବା ସେହି ଘଟଣାମାନଙ୍କର ପୂରଣ ଘଟିଥିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ସେହି ବର୍ଷରେ ଶେଷ ହେଉଥିବା ପରି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲେ।’”

ଏବେ ସେ ଆମକୁ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳଖଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ସେମାନେ 1843 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ବୋଲି ଭାବିଥିଲେ।

> “ଏହା, ତଥାପି, କେବଳ ପ୍ରତୀତମାତ୍ର ଥିଲା।” କେବଳ ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲା ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ 1843 ମସିହାରେ ଶେଷ ହୋଇଥିଲା। ସେମାନେ ଦେଖିବେ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ 1844 ମସିହାରେ ଶେଷ ହୋଇଥିଲା।
>
> “‘ସାତ ସମୟ,’ ଅର୍ଥାତ୍ 2520 ବର୍ଷ, ଆମେ ମନଶ୍ଶୀଙ୍କ ବନ୍ଦୀତ୍ୱରୁ ଗଣନା କରୁଛୁ, ଯାହାକୁ କାଳଗଣକମାନେ ବହୁତ ସମ୍ମତିସହ BC677ରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି।” ଏହିମାନେ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳାବଧି, ଯାହା ସହ ସେମାନେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଥିଲେ। “‘ଏହି କାଳାବଧିର ଆରମ୍ଭ ପାଇଁ ଆମେ ଯେ ତାରିଖରୁ ଗଣନା କରିଆସିଛୁ, ସେ ଏକମାତ୍ର ଏହି ତାରିଖ; ଏବଂ 2520 ବର୍ଷରୁ BC677 କୁ ବିୟୋଗ କରିବାରେ AD1843 ଅବଶିଷ୍ଟ ରହିଲା। ତଥାପି, ଆମେ ଏହା ଧ୍ୟାନ ଦେଇନଥିଲୁ ଯେ, 2520 ବର୍ଷ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ BCର ପୂର୍ଣ୍ଣ 677 ବର୍ଷ ଏବଂ ADର ପୂର୍ଣ୍ଣ 1843 ବର୍ଷ ଆବଶ୍ୟକ ହେବାରୁ, ଏହା ଆମକୁ ଏହି କାଳାବଧିକୁ AD1844 ମଧ୍ୟରେ ସେତେ ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ତାର କରିବାକୁ ବାଧ କରିଥାନ୍ତା, ଯେତେଦୂର ଏହା BC677ର ଆରମ୍ଭ ପରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଇପାରେ।’”

ଯେ ପୂର୍ବବାଣୀସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମୟାବଧିମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ “ଦୈବୀ ପ୍ରବନ୍ଧର ହସ୍ତ ତାଙ୍କ ଭୁଲ ଉପରେ ନିଜ ହସ୍ତ ରଖିଥିଲା,” ସେଥିରେ 2520 ମଧ୍ୟ ସମ୍ମିଳିତ ଥିଲା।

> ଉରିଆ ସ୍ମିଥ୍: "ସମୟ ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀ.ଶ. 1843 ଅତିକ୍ରମ କରି ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲା, ତେବେ ଅନେକେ ତାଙ୍କର ଅପେକ୍ଷିତ ମୁକ୍ତିର ବର୍ଷ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ହୋଇଥିବା ନିରାଶାର କାରଣଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ପଚାରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ। ସେତେବେଳେ ଦେଖାଗଲା ଯେ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମସ୍ତ କାଳଖଣ୍ଡକୁ ଖ୍ରୀ.ପୂ. ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ଆରମ୍ଭ କରାଗଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ସଦା ସେମାନଙ୍କର ଆରମ୍ଭକୁ ତାରିଖୀକୃତ କରିଆସିଥିଲୁ, ତେବେ ଆମର କାଳକ୍ରମ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଆରମ୍ଭର ତାରିଖ ସଠିକ୍ ବୋଲି ଧରାଗଲେ ମଧ୍ୟ, ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭାବେ 1844 ବର୍ଷର କୌଣସି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବେ ନାହିଁ। ଏହିପରି, ସାତ କାଳ, କିମ୍ବା 2520 ବର୍ଷ, ଯାହାର ଆରମ୍ଭ ଖ୍ରୀ.ପୂ. 677ରେ—ମହା ଯୁବିଲୀ, କିମ୍ବା 2450 ବର୍ଷ [1843 କିମ୍ବା 1850 ର କୌଣସି ଚାର୍ଟରେ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ନୁହେଁ।], ଯାହାର ଆରମ୍ଭ ଖ୍ରୀ.ପୂ. 607ରେ—ଏବଂ ଦାନିଏଲଙ୍କ 2300 ବର୍ଷ, ଯାହାର ଆରମ୍ଭ ଖ୍ରୀ.ପୂ. 457ରେ—ଏହାମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ କାଳଖଣ୍ଡର ତାରିଖ ଗଣାଯାଇଥିଲା, ସେହି ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଅଂଶ ସେମାନଙ୍କ ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଘଟଣା ଘଟିବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଅତିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା ବୋଲି, ପ୍ରତ୍ୟେକ କାଳଖଣ୍ଡକୁ ଖ୍ରୀ.ଶ. 1844 ମଧ୍ୟରେ ସେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ତାରିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା, ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ସେହି ଖ୍ରୀ.ପୂ. ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକର ଆରମ୍ଭ ପରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲେ, ଯାହାଠାରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପୃଥକ୍ ପୃଥକ୍ ଗଣାଯାଏ, ଯେପରିକି ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ବର୍ଷସଂଖ୍ୟା ପୂରଣ ହେଉ, କିମ୍ବା ଆମର କାଳକ୍ରମର ସଠିକତା ପରୀକ୍ଷିତ ହେଉ। କିନ୍ତୁ ସେହି ପୃଥକ୍ ପୃଥକ୍ ଖ୍ରୀ.ପୂ. ବର୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ଯେତେବେଳେ ଏହି ବିଭିନ୍ନ କାଳଖଣ୍ଡ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ସେ ସମୟ ବିଷୟରେ କୌଣସି ସୂତ୍ର ଥିଲା ନାହିଁ; ଏବଂ ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ସମାପ୍ତି-ବର୍ଷରେ ସେହି ସମୟକୁ ସଠିକ ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇପାରୁ ନଥିଲା।"

ଉରିୟା ସ୍ମିଥ ଏବଂ ଜେମ୍ସ ହ୍ୱାଇଟ—ଉଭୟେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ 1844 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ସ୍ୱୀକୃତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକ 2520 ଓ 2300 ବର୍ଷ ଥିଲା; ଏବଂ ସେମାନେ ଏହି କଥାକୁ ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ Early Writings, ପୃଷ୍ଠା 236 ଓ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପୃଷ୍ଠାମାନଙ୍କରେ ବ୍ୟବହୃତ ସେହି ଏକେଇ ପ୍ରକାଶଭଙ୍ଗୀ ସହିତ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି।

ସତ୍ୟର ଶୃଙ୍ଖଳା: ଉଇଲିୟମ୍ ମିଲରଙ୍କ ଆରମ୍ଭ ବିନ୍ଦୁଗୁଡ଼ିକ

> ଆର୍ଲି ରାଇଟିଂସ୍, ପୃଷ୍ଠା 230: "ଈଶ୍ୱର ନିଜ ଦୂତଙ୍କୁ"—ଦୂତ ଗାବ୍ରିଏଲଙ୍କୁ—"ଏକ କୃଷକଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲେ"—ୱିଲିଆମ୍ ମିଲର—"ଯିଏ ବାଇବେଲରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିନଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରିବା ପାଇଁ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୂତମାନେ ପୁନଃପୁନି ସେହି ମନୋନୀତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇଥିଲେ, ତାଙ୍କ ମନକୁ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଏବଂ ଯେଉଁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀଗୁଡ଼ିକ ସଦା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅନ୍ଧକାରମୟ ରହିଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତାଙ୍କ ବୁଝାରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ। ସତ୍ୟର ଶୃଙ୍ଖଳାର ଆରମ୍ଭ ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେ ଏକ ପରେ ଏକ କଡ଼ି ଖୋଜିବାକୁ ପ୍ରେରିତ ହେଲେ, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଓ ପ୍ରଶଂସାଭାବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇଲେ। ସେ ସେଠାରେ ସତ୍ୟର ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୃଙ୍ଖଳା ଦେଖିଲେ। ଯେହି ବାକ୍ୟକୁ ସେ ପ୍ରେରଣାହୀନ ବୋଲି ଭାବିଥିଲେ, ସେହି ବାକ୍ୟ ଏବେ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ମୁଖରେ ତାହାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ମହିମାରେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହେଲା। ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଏକ ଅଂଶ ଅନ୍ୟ ଅଂଶକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ,"—ଗାବ୍ରିଏଲ ତାଙ୍କୁ ସେହି ପଦ୍ଧତି ଦେଖାଇଥିଲେ ଯାହାକୁ ଆମେ "ପ୍ରୁଫ-ଟେକ୍ସିଂ" ବୋଲି କୁହୁଁ, ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି, ଏଠାରେ ଅଳ୍ପ ଏବଂ ସେଠାରେ ଅଳ୍ପ।

ଗାବ୍ରିଏଲ୍ ତାଙ୍କୁ ସତ୍ୟର ଶୃଙ୍ଖଳାର ଆରମ୍ଭ ଏବଂ ପ୍ରମାଣ-ପାଠ ବ୍ୟବହାର କରି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ପ୍ରଦାନର ପଦ୍ଧତି ଦେଇଥିଲେ।

> ୱିଲିୟମ୍ ମିଲର୍, *Advent Review and Sabbath Herald*, ଏପ୍ରିଲ୍ 18, 1854: "ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକ ଗଭୀର ଅଧ୍ୟୟନରୁ ମୁଁ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ପହଞ୍ଚିଲି ଯେ, ଜାତିୟମାନଙ୍କର ପ୍ରାଧାନ୍ୟର ସାତ ସମୟ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ ସେତେବେଳେ ଆରମ୍ଭ ହେବା ଉଚିତ, ଯେତେବେଳେ ଯିହୂଦୀମାନେ ମନଶ୍ଶିର ବନ୍ଦୀବାସ ସମୟରେ ଏକ ସ୍ୱାଧୀନ ଜାତି ହେବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଲେ, ଯାହାକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ କାଳଗଣନାବିଦ୍ ମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୂର୍ବ 677 ବର୍ଷରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଥିଲେ; ଯେ 2300 ଦିନ ସତ୍ତରି ସପ୍ତାହ ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ଯାହାକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ କାଳଗଣନାବିଦ୍ ମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୂର୍ବ 457 ବର୍ଷରୁ ତାରିଖିତ କରିଥିଲେ; ଏବଂ ଯେ 1335 ଦିନ, ଯାହା ନିତ୍ୟ ବଳିକୁ ଅପସାରଣ କରିବା ଏବଂ ଉଜାଡ଼ କରୁଥିବା ଘୃଣ୍ୟ ବସ୍ତୁକୁ ସ୍ଥାପନ କରିବାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, [Daniel 12:11] ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପୈଗନ ଘୃଣ୍ୟ

> ବସ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ଅପସାରଣ କରିବା ପରେ ପାପାଳ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ ହେବାରୁ ତାରିଖିତ କରାଯିବା ଉଚିତ, ଏବଂ ଯାହାକୁ, ମୁଁ ପରାମର୍ଶ କରିପାରିଥିବା ସର୍ବୋତ୍ତମ ଇତିହାସକାରମାନଙ୍କ ଅନୁସାରେ, ପ୍ରାୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ 508 ରୁ ତାରିଖିତ କରିବା ଉଚିତ।"

ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଗାବ୍ରିଏଲ୍ ୱିଲିଆମ୍ ମିଲରଙ୍କୁ ସତ୍ୟର ଶୃଙ୍ଖଳାର ଆରମ୍ଭବିନ୍ଦୁ ଦେଇଥିଲେ, ଏବଂ ୱିଲିଆମ୍ ମିଲର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କୁ ଯେ ତିନୋଟି ଆରମ୍ଭବିନ୍ଦୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା AD508, 677BC, ଏବଂ 457BC। ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ହୁଙ୍କାରର ଇତିହାସକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିବା ଏହି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀଗୁଡ଼ିକର ଆରମ୍ଭବିନ୍ଦୁ ତାଙ୍କୁ ଦୂତ ଗାବ୍ରିଏଲ୍ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିଲା।

ଶେଷ ପ୍ରବଞ୍ଚନା: ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା

> ଚୟିତ ବାର୍ତ୍ତାମାନ, ପୁସ୍ତକ 1, ପୃଷ୍ଠା 48: "ସତାନ . . . ନିରନ୍ତର ଭାବେ ଭ୍ରାନ୍ତ ଜିନିଷକୁ ଆଗକୁ ଠେଲୁଛି—ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟରୁ ଦୂରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ। ସତାନଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ଶେଷ ଠକେଇ ହେବ ଯେପରି ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ନିଷ୍ଫଳ କରିଦେବେ।" ସତାନଙ୍କର ଶେଷ ଠକେଇ ହେଉଛି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ଆତ୍ମାକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବା।

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ମୌଳିକ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି, ତେବେ ସେହି ସମୟରେ ଆପଣ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛନ୍ତି। ଏଲେନ ହ୍ୱାଇଟ 2520 ଉପରେ ନିଜର ସମର୍ଥନର ମୋହର ଲାଗାଇଛନ୍ତି। 2520କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତୁ, ଏବଂ ଆପଣ ଭଲ ଓ ଖରାପ—ଉଭୟକୁ ଏକାଥରେ ପରିତ୍ୟାଗ କରୁଛନ୍ତି।

> "ଶୟତାନ . . . ନିରନ୍ତର ଭାବେ ନକଲିକୁ ଆଗକୁ ଠେଲି ଆଣୁଛି—ସତ୍ୟରୁ ଦୂରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ। ଶୟତାନଙ୍କର ସର୍ବଶେଷ ଭ୍ରମଜନକ କୌଶଳ ହେବ ଯେ, ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଅକାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିଦେବ। 'ଯେଉଁଠାରେ ଦର୍ଶନ ନାହିଁ, ସେଠାରେ ଲୋକମାନେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାନ୍ତି' (ହିତୋପଦେଶ 29:18)।" ସେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ବିଷୟରେ କଥା କହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଥିସହିତ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଯଦି ତୁମେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କର, ଯେଉଁଠାରେ ଦର୍ଶନ ନାହିଁ, ସେଠାରେ ଲୋକମାନେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାନ୍ତି। ଦର୍ଶନ କ'ଣ? ଯଦି ତୁମେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କର, ତେବେ ସେ କେଉଁ ଦର୍ଶନ ଯାହା ତୁମ ପାଖରେ ନଥାଏ?"
>
> "ଦର୍ଶନଟି ଲେଖ, ଏବଂ ତାହାକୁ ଫଳକମାନଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ଲେଖ, ଯେପରି ପଢୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଦୌଡ଼ି ପାରେ।" ହବକ୍‌କୁକ 2:2 (KJV)। ଯଦି ତୁମେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କର, ତେବେ ତୁମେ 1843 ଚାର୍ଟକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ; ଏବଂ, ଯଦି ତୁମେ ଏହି ଚାର୍ଟକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କର, ତେବେ ତୁମେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛ।
>
> "ସତାନ ଚାତୁର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ, ବିଭିନ୍ନ ପଥରେ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, ସତ୍ୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅବଶିଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଅସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ। ଟେଷ୍ଟିମୋନୀମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ଘୃଣା ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେବ, ଯାହା ସତାନୀୟ।" କେବେ କେବେ ଆମେ "ସତାନୀୟ" ବୋଲି କୁହିଲେ ଭୟଙ୍କର ଦୁଷ୍କର୍ମମାନଙ୍କ କଥା ଭାବୁଥାଉ, କିନ୍ତୁ Patriarchs and Prophets ରେ ଆମକୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସତାନ ସନ୍ଦେହ ପ୍ରବେଶ କରାଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଏହି ମୌଳିକ ସତ୍ୟମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏହାହିଁ ସତାନୀୟ ଆକ୍ରମଣ। ଏହି ସନ୍ଦେହମାନଙ୍କୁ ସେମାନେ ପ୍ରବେଶ କରାନ୍ତି, ଯେମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଭରସା କରିବାକୁ ଉଚିତ ବୋଲି ଧରାଯାଏ।
>
> "ସାକ୍ଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଘୃଣା ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେବ, ଯାହା ଶୈତାନୀୟ ହେବ। ଶୈତାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କର ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଥିବା ବିଶ୍ୱାସକୁ ଅସ୍ଥିର କରିଦେବା; ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି: ଯଦି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କର ସଚେତନବାଣୀ, ତାଡ଼ନା ଓ ପରାମର୍ଶକୁ ମାନାଯାଏ, ତେବେ ଶୈତାନ ନିଜ ଛଳନାମାନଙ୍କୁ ଭିତରକୁ ଆଣିବା ଓ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଭ୍ରମମାନଙ୍କରେ ବାନ୍ଧି ରଖିବା ପାଇଁ ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ପଥ ପାଇବ ନାହିଁ।" Selected Messages, book 1, 48.

ଏହାକୁ ଉପସମାହାରକୁ ନେଇଯାଉଥିବାବେଳେ, ଯେତେବେଳେ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ କହନ୍ତି ଯେ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଆମ ପାଖରେ ଭୟ କରିବାକୁ କିଛି ନାହିଁ, କେବଳ ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଯେ ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନେତୃତ୍ୱକୁ ଭୁଲି ନଯାଉ, ମୁଁ କହୁଛି ସେ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନେତୃତ୍ୱ ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତି, ସେହିଟା ହେଉଛି Tarrying Time ଠାରୁ ବନ୍ଦ ଦ୍ୱାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଇତିହାସ—ଯେଉଁ ଇତିହାସକୁ The Midnight Cry ବୋଲିଥିବା ପଦବଳୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ କରାଯାଇଛି। ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଆମ ପାଖରେ ଭୟ କରିବାକୁ କିଛି ନାହିଁ, କେବଳ ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଯେ ଆମେ Midnight Cry ର ଅନୁଭବରେ ପ୍ରଭୁ କିପରି ଆମକୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଇଥିଲେ ତାହାକୁ ଭୁଲି ନଯାଉ, ଏବଂ ଏହି ନେତୃତ୍ୱ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲି ନଯାଉ। ଯେ ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ଏହି ଅନୁଭବକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ସେହି ତିନୋଟି ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ, ଯାହାର ଆରମ୍ଭ ଦୂତ ଗାବ୍ରିଏଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ୱିଲିଅମ୍ ମିଲରଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ତାରିଖଗୁଡ଼ିକ ସହ ହୁଏ। ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଆମ ପାଖରେ ଭୟ କରିବାକୁ କିଛି ନାହିଁ, କେବଳ ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଯେ ଆମେ ଏହି ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକୁ—2520 ସହିତ—ଭୁଲି ନଯାଉ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ସର୍ବକାଳୀନ ସୁସମାଚାରର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରଭୁ ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଇଥିବା ସମୟରେ Midnight Cry ର ଅନୁଭବକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିଲା।

> ସ୍ପାଲ୍ଡିଙ୍ଗ ଏବଂ ମାଗାନ, ପୃଷ୍ଠା 305–306: "ଏକ କଥା ନିଶ୍ଚିତ: ଯେ ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ ସାତାନଙ୍କର ପତାକା ତଳେ ନିଜମାନଙ୍କର ସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ସମାବେଶିତ ସତର୍କବାଣୀ ଓ ତାଡନାମାନଙ୍କୁ ନେଇ ନିଜମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବେ।" ଆପଣ ଭିତ୍ତିସମୂହକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଆପଣ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଛନ୍ତି। ଯଦି ଆପଣ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରନ୍ତି, ତେବେ ଆପଣ ଭିତ୍ତିସମୂହକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଯୁକ୍ତ। ଯେଠାରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମା ନାହିଁ, ସେଠାରେ ଦର୍ଶନ ନାହିଁ।
>
> ଅଧିକ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମସମର୍ପଣ ଏବଂ ଅଧିକ ପବିତ୍ର ସେବା ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଉଛି, ଏବଂ ତାହା ନିରନ୍ତର କରାଯାଇବ। ଯେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୟତାନଙ୍କର ପ୍ରସ୍ତାବଗୁଡ଼ିକୁ କର୍ଣ୍ଣଦାନ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ସ୍ୱବୁଦ୍ଧିକୁ ଫେରିବେ। ବିଶ୍ୱାସର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପଦବୀରେ ରହୁଥିବା କେତେକ ଜଣ ଅଛନ୍ତି, ଯେମାନେ ଏହି ସମୟ ପାଇଁ ଥିବା ସତ୍ୟକୁ ବୁଝୁନାହାନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଆଯିବାକୁ ହେବ। ଯଦି ସେମାନେ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ତେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସହ କର୍ମୀ କରିଦେବେ। କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେମାନେ ଏହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଶୁଣିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ଅନ୍ଧକାରର ରାଜକୁମାରଙ୍କର କଳା ପତାକା ତଳେ ନିଜ ଅବସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରିବେ।
>
> ମୋତେ ଏହା କହିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ, ଏହି ସମୟ ପାଇଁ ମୂଲ୍ୟବାନ ସତ୍ୟ ମାନବମନରେ ଅଧିକରେ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହେଉଛି। ଏକ ବିଶେଷ ଅର୍ଥରେ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାଂସ ଭକ୍ଷଣ କରିବେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ରକ୍ତ ପାନ କରିବେ। ବୁଝାମଣାର ଏକ ବିକାଶ ହେବ, କାରଣ ସତ୍ୟ ନିରନ୍ତର ବିସ୍ତାର ପାଇବାର କ୍ଷମତାରେ ସମର୍ଥ। ସତ୍ୟର ଦିବ୍ୟ ଉତ୍ସକର୍ତ୍ତା ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଅଧିକ ନିକଟ ଏବଂ ତାହାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ନିକଟ ସମ୍ମିଳନରେ ଆସିବେ, ଯେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଅଗ୍ରସର ହୁଅନ୍ତି। ଯେପରି ଦେହ ଖାଦ୍ୟ ଭକ୍ଷଣ କରିଲେ ଶାରୀରିକ ଶକ୍ତି ପାଏ, ସେପରି ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନେ ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ଅନ୍ନରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଜାଣିବେ ଯେ ତାଙ୍କର ପ୍ରକାଶ ପ୍ରଭାତ ପରି ପ୍ରସ୍ତୁତ। ସେମାନେ ଆତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ପାଇବେ, ଯେପରି ଦେହ ଖାଦ୍ୟ ଭକ୍ଷଣ କଲେ ଶାରୀରିକ ଶକ୍ତି ପାଏ।
>
> ମିଶରୀୟ ଦାସ୍ୟତାରୁ ଇସ୍ରାଏଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରି, ତାଙ୍କୁ ଅରଣ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ କାନାନକୁ ନେଇଯିବାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯୋଜନାକୁ ଆମେ ଅର୍ଦ୍ଧେକ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହୁଁ।
>
> "ସୁସମାଚାରରୁ ପ୍ରକାଶିତ ଦୈବୀ କିରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଯେପରି ଆମେ ସଂଗ୍ରହ କରୁଛୁ, ସେପରି ଯିହୁଦୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ଆମର ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦୃଷ୍ଟି ହେବ, ଏବଂ ଏହାର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଆମର ଅଧିକ ଗଭୀର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଜନ୍ମ ନେବ। ସତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମର ଅନୁସନ୍ଧାନ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଛି। ଆମେ କେବଳ କିଛିମାତ୍ର ଆଲୋକର କିରଣ ସଂଗ୍ରହ କରିଛୁ। ଯେମାନେ ପ୍ରତିଦିନ ବାକ୍ୟର ଅଧ୍ୟୟନକାରୀ ନୁହନ୍ତି, ସେମାନେ ଯିହୁଦୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ। ସେମାନେ ମନ୍ଦିର-ସେବା ଦ୍ୱାରା ଶିଖାଯାଇଥିବା ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ। ତାଙ୍କର ମହାନ ଯୋଜନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ସାଂସାରିକ ବୁଝାମଣା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ

> କାର୍ଯ୍ୟ ବାଧିତ ହେଉଛି। ଭବିଷ୍ୟତ ଜୀବନରେ, ମେଘସ୍ତମ୍ଭରେ ଆବୃତ ହୋଇ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାଙ୍କର ଜନମାନଙ୍କୁ ଯେ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଦେଇଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ।” Spalding and Magan, 305–306.

ଯେଉଁ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ ପଶୁର ଚିହ୍ନ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଶୟତାନଙ୍କ ପତାକା ତଳେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ, ପ୍ରଥମେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆତ୍ମାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରନ୍ତି।

ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ଅଛନ୍ତି: ଯେମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଅଗ୍ରସର ହୁଅନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମାଂସ ଭକ୍ଷଣ କରିବା ଓ ତାଙ୍କର ରକ୍ତ ପାନ କରିବାକୁ ଅବିରତ ରଖନ୍ତି, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଅଧ୍ୟୟନ ଅବ୍ୟାହତ ରଖନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନେ ଯେମାନେ ତାହା କରନ୍ତି ନାହିଁ। ସତ୍ୟର ବିକାଶ ସମାପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ; ସେମାନେ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ସେବା ବିଷୟରେ ସେହିପରି କଥା କହିବେ ଯାହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୁହାଯାଇନାହିଁ। ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମୟରେ ବ୍ୟବସ୍ଥାପନାର ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବେ, ଯାହା ମିଲରୀୟ ସମୟର ପରିବର୍ତ୍ତନର ପୂର୍ବଛାୟା ଥିଲା, ଏବଂ ଆଗକୁ ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାପନାକୁ ସୂଚିତ କରିବେ, ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମୃତମାନଙ୍କର ବିଚାରରୁ ଜୀବିତମାନଙ୍କର ବିଚାରକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଅନ୍ତି। ସେମାନେ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ବିଷୟରେ ଏବଂ କିପରି ପ୍ରଭୁ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାପନାଗତ ପରିବର୍ତ୍ତନମାନଙ୍କରେ ନିଜ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଢାଳିଦେବା ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜ ଗତିବିଧିକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ସେବିଷୟରେ କହିବାକୁ କଥା ରଖିବେ।

ଆଉ ଦୁଇଟି ଉଦ୍ଧୃତି, ଏବଂ ଆମେ ପ୍ରାୟ ସମାପ୍ତିକୁ ପହଞ୍ଚିଗଲୁଅ।

ଯେ ସପ୍ତମ-ଦିନ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଧ୍ୱନିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି, ସେମାନେ ପଥରୁ ଖସିପଡନ୍ତି, ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସେହି ନେତୃତ୍ୱ ଓ ସିଦ୍ଧାନ୍ତମୂଳକ ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି, ଯାହା ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଧ୍ୱନିର ଇତିହାସକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ। ଆମେ ଯାହାକୁ ଭୟ କରିବା ଉଚିତ, ସେହିଟା ଏହି—ସେହି ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ଏବଂ ସେହି ଅନୁଭବକୁ ନ ବୁଝିବା। ଏପରି କରିବା ଦ୍ୱାରା, ଆମେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆତ୍ମାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛୁ।

ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ 2520 ଉପରେ ନିଜ ସମର୍ଥନର ମୋହର ରଖିଛନ୍ତି। 1843 ଚାର୍ଟରେ ଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ସେ କିପରି ନିଜ ସମର୍ଥନର ମୋହର ରଖିଛନ୍ତି, ଆମେ ତାହା ଦେଖାଇବୁ।

ଜଗତର ଶେଷକାଳରେ, ଯେତେବେଳେ ଆମର ଇତିହାସରେ ଏହି ସବୁ ଅନନ୍ତକାଳୀନ ସୁସମାଚାରର ଶିଖରବିନ୍ଦୁକୁ ପହଞ୍ଚିବ, ସେତେବେଳେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ସେହି ତିନି-ପଦକ୍ରମିକ ପରୀକ୍ଷା-ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବ, ଯାହାର ପୂର୍ବଛାୟା William Millerଙ୍କ ଅନୁଭବରେ ଦେଖାଯାଇଛି।

ୱିଲିୟମ୍ ମିଲର୍ ତିନୋଟି ଭୁଲ କରିଥିଲେ: (୧) ସେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଧ୍ୱନିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ ଏବଂ ତଳର ଦୁଷ୍ଟ ଜଗତକୁ ଯାଉଥିବା ପଥରୁ ଖସିପଡ଼ିଲେ। (୨) ତାହା ପରେ ସେ ମାନବୀୟ ପ୍ରଭାବ ଉପରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଜୋଶୁଆ ହାଇମ୍ସ ଉପରେ, ଭରସା କଲେ। (୩) ସେ ସବ୍ବାଥକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ।

ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଲା: “ସେ ସବ୍ବାଥକୁ ନାକଚ କଲେ କି ଅଭୟାରଣ୍ୟକୁ?” ସେହି ସମୟଖଣ୍ଡରେ ପୃଥିବୀରେ ଥିବା ଅଭୟାରଣ୍ୟରୁ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥ ଅଭୟାରଣ୍ୟକୁ ଯେ ଶିକ୍ଷା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଥିଲା, ତାହା ମିଲରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବତଃ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଅନୁଭୂତ ହୋଇନଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍‌ଙ୍କୁ ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ନେଇଯାଇଥିଲା, ସେ ଚୁକ୍ତିର ସିନ୍ଦୁକ ଭିତରେ ଦଶ ଆଜ୍ଞାକୁ ଦେଖିଥିଲେ, ଏବଂ ସବ୍ବାଥ ଆଜ୍ଞାର ଚାରିପାଖରେ ଏକ ପବିତ୍ର ଦୀପ୍ତି ଥିଲା।

ମିଲର ଯାହାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ, ସେହିଥିଲା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା—ସବାଥ। ଏହିପରି, ମିଲର ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ, ପରେ ମାଂସରେ ଭରସା କଲେ, ଏବଂ ତାହାପରେ ପଶୁର ଚିହ୍ନ ଗ୍ରହଣ କଲେ। ଏହା ଜଗତର ଶେଷକାଳରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୁଏ।

> ଟେଷ୍ଟିମୋନିଜ୍, ଖଣ୍ଡ ୫, ପୃଷ୍ଠା ୨୧୧: “ଏଠାରେ ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ମଣ୍ଡଳୀ—ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପବିତ୍ରାଳୟ—ପ୍ରଥମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧର ଆଘାତ ଅନୁଭବ କଲା। ସେହି ପ୍ରାଚୀନ ପୁରୁଷମାନେ, ଯେମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ମହାନ ଆଲୋକ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଯେମାନେ ଜନସାଧାରଣର ଆତ୍ମିକ ସ୍ୱାର୍ଥର ରକ୍ଷକ ଭାବେ ଦାଁଡି ରହିଥିଲେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଭଙ୍ଗ କରିଥିଲେ।” ସେ ଯିହିଜେଲ ୮ ଓ ୯, ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ବିଷୟରେ ଟୀକା କରୁଛନ୍ତି। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଯିହିଜେଲ ୯ରେ ଥିବା ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ, ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ୭ର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ସହିତ ଏକେଇ

> ଅଟେ। ସେ ୧୪୪,୦୦୦ ଜଣଙ୍କ ମୁଦ୍ର ।ଙ୍କ ନର ସମୟ-ପର୍ଯ୍ୟ ।ୟ ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତ ି। ସେ କହୁଛନ୍ତ ି ଯେ ଯେମାନେ ରକ୍ଷ କ ହେବାକୁ ଥିଲେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟ ସ୍ତ ବିଶ୍ୱ ।ସକୁ ଭଙ୍ଗ କରିଥିଲେ।

> "ସେମାନେ ଏହି ମନୋଭାବ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯେ, ପୂର୍ବଦିନର ପରି ଆମେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତିର ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରକାଶକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ। ସମୟ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଛି।" ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଭୁଲ ଥିଲା ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାକୁ ବିରୋଧ କରିବା, ଏହା କହି ଯେ, "ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାର ଏହି ଇତିହାସରେ ଯାହା ଘଟିଥିଲା, ତାହା ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ।" ସେମାନେ ପଥରୁ ଖସି ପଡୁଛନ୍ତି।

> "ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କର ଅବିଶ୍ୱାସକୁ ଦୃଢ଼ କରେ, ଏବଂ ସେମାନେ କହନ୍ତି: ପ୍ରଭୁ ନ ଭଲ କରିବେ, ନ ମନ୍ଦ କରିବେ। ବିଚାରରେ ନିଜ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବା ପାଇଁ ସେ ଅତ୍ୟଧିକ ଦୟାଳୁ। ଏହିପରି, 'ଶାନ୍ତି ଓ ସୁରକ୍ଷା' ହେଉଛି ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କର ଧ୍ୱନି, ଯେମାନେ ପୁଣି କେବେ ତୁରୀ ପରି ନିଜ ସ୍ୱର ଉଚ୍ଚ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଅତିକ୍ରମ ଏବଂ ଯାକୋବଙ୍କ ଗୃହକୁ ସେମାନଙ୍କର ପାପ ଦେଖାଇବେ ନାହିଁ। ଏହି ମୂକ କୁକୁରମାନେ, ଯେମାନେ ଭୁକିବାକୁ ଚାହିଲେ ନାହିଁ, ସେମାନେହିଁ ଅପମାନିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ପ୍ରତିଶୋଧକୁ ଅନୁଭବ କରିବେ। ପୁରୁଷମାନେ, କୁମାରୀମାନେ, ଏବଂ ଛୋଟ ଶିଶୁମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକସଙ୍ଗେ ନାଶ ହେବେ।" Testimonies, volume 5, 211.

> ଯିରିମିୟ, ୱିଲିଅମ୍ ମିଲରଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଫଳତା ବିଷୟରେ କହିଲେ, "ସଦାପ୍ରଭୁ ଏହିପରି କହନ୍ତି; ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟରେ ଭରସା କରେ, ଏବଂ ମାଂସକୁ ନିଜ ବାହୁ କରେ, ଓ ଯାହାର ହୃଦୟ ସଦାପ୍ରଭୁଠାରୁ ସରିଯାଏ, ସେ ମନୁଷ୍ୟ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ।" ଯିରିମିୟ 17:5 (KJV)। ଯଦି ତୁମେ ଏକ ମନୁଷ୍ୟରେ ଭରସା କର, ତେବେ ତୁମର ହୃଦୟ ସଦାପ୍ରଭୁଠାରୁ ସରିଯାଏ।

ଶେଷ ସମୟର ପ୍ରଥମ ଅସ୍ୱୀକାର ହେଉଛି ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦ, ଯାହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତିର ପ୍ରକାଶର ଏକ ପୁନରାବୃତ୍ତି। ଦ୍ୱିତୀୟଟି ହେଉଛି ଦେହ ଉପରେ ଭରସା କରିବା। ତୃତୀୟଟି ହେଉଛି ରବିବାର ନିୟମ।

> କେବଳ ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ମାତ୍ର ଥାଇପାରେ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ପକ୍ଷ ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ଚିହ୍ନିତ—କିମ୍ବା ସଜୀବ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଦ୍ୱାରା, କିମ୍ବା ପଶୁ କିମ୍ବା ତାହାର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିର ଚିହ୍ନଦ୍ୱାରା। ଆଦମଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁତ୍ର ଓ କନ୍ୟା ନିଜ ନେତାରୂପେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କିମ୍ବା ବାରବ୍ବାଙ୍କୁ ବାଛିନେଇଥାଏ। ଏବଂ ଯେମାନେ ନିଜେମାନଙ୍କୁ ଅବିଶ୍ୱସ୍ତମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ରଖନ୍ତି, ସେମାନେ ସାତାନଙ୍କ କଳା ପତାକା ତଳେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ତାଙ୍କୁ ଅପମାନଜନକ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରିବାର ଅଭିଯୋଗରେ ଦୋଷାରୋପିତ ହୁଅନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଜୀବନ ଓ ମହିମାର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣିଶୁଣି କ୍ରୁଶରେ ଚଢ଼ାଇବାର ଅଭିଯୋଗ ଆରୋପିତ ହୁଏ। Review and Herald, January 30, 1900.

ଏକ କଥା ନିଶ୍ଚିତ: ଯେ ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ ଶୟତାନଙ୍କ ପତାକା ତଳେ ନିଜ ଅବସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ନିଜମାନଙ୍କର ଭରସା ତ୍ୟାଗ କରିବେ।

ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍ ୱିଲିୟମ୍ ମିଲର ବିଫଳ ହୋଇଥିବା ସେହି ତିନି-ପଦକ୍ରମୀୟ ପରୀକ୍ଷା ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତ କରେ। କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ମିଲରଙ୍କୁ ଉଠାଇ ତାଙ୍କ ତାରକ ସହିତ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ନେବା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ସେହି ପଶୁର ଚିହ୍ନ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିବା ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ସେହିମାନେ ନୁହନ୍ତି।

> ପୁନଃପୁନି ମୋତେ ଦେଖାଯାଇଛି ଯେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ଅତୀତ ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକୁ ନିଷ୍ପ୍ରାଣ ତଥ୍ୟ ବୋଲି ଗଣାଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଆମେ ଏହି ଅନୁଭବମାନଙ୍କର ଅଭିଲେଖକୁ ଗତ ବର୍ଷର ପଞ୍ଜିକା ପରି ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଏହି ଅଭିଲେଖକୁ ମନରେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ, କାରଣ ଇତିହାସ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ। Publishing Ministry, 175.

ଆମେ ମଧ ରାତ୍ର ୀର ଆହ ୍ୱାନକୁ କାହିଁକି ସ୍ମ ରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼େ? କାରଣ ଇତିହାସ ପୁନରାବୃତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି। ଏହି ଇତିହାସରେ, ଯେ ସନ୍ଦେ ଶ କମ୍ପ ନ ସୃଷ୍ଟ ି କରିବ, ସେହିଟି ହେଉଛି 2520 ଓ 2300; ଏହାକୁ ନେଇ ଲୋକମାନଙ୍କ ୁ

ମଣ୍ଡ   ଳୀମାନଙ୍କ   ରୁ ବାହାର କରିଦେବ।

କିନ୍ତୁ ଏହି ଇତିହାସ, ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣା, ପ୍ରକୃତରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି କି, ନାକି ଏହା କେବଳ କିଛି ଇତିହାସ ମାତ୍ର? ପରବର୍ତ୍ତୀ ଏହି ଉକ୍ତିକୁ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ:

> ଦୁଷ୍ଟତାରେ, ଠକେଇ ଏବଂ ଭ୍ରମରେ, ମୃତ୍ୟୁର ନିଜ ଛାୟାତଳରେ ଏକ ଜଗତ ପଡ଼ି ରହିଛି,—ନିଦ୍ରାସ୍ଥ, ନିଦ୍ରାସ୍ଥ। ସେମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ କିଏ ଆତ୍ମାର ବେଦନା ଅନୁଭବ କରୁଛି? କେଉଁ ସ୍ୱର ସେମାନଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିପାରିବ? ମୋର ମନ ଭବିଷ୍ୟତ୍‌କୁ ନିଆଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସଙ୍କେତ ଦିଆଯିବ। "ଦେଖ, ବର ଆସୁଛନ୍ତି; ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କରିବାକୁ ବାହାରିଯାଅ।" କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ନିଜ ଦୀପଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନଃ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ତେଲ ପାଇବାରେ ବିଳମ୍ବ କରିଥିବେ, ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିଳମ୍ବରେ ସେମାନେ ଜାଣିବେ ଯେ ତେଲ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଚରିତ୍ର ଅନ୍ୟଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତରଣୀୟ ନୁହେଁ।" Review and Herald, February 11, 1896.

ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦର ଏହି ଇତିହାସ ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୋଇଛି।

ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ବୁଝିଥିଲେ ଯେ 2520 ଏକ ବୈଧ କାଳ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଥିଲା, ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ଏହାକୁ ବିଳମ୍ବର ସମୟ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ—ସେହି ନିରାଶା, ଯାହା ଏମିତି ଏକ ଅନୁଭବ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ଯେ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ପରମପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲେ।

ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାଇବେଲରୁ 2520 କୁ ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିନାହୁଁ। ହବକ୍‌କୁକଙ୍କ ଦୁଇଟି ଫଳକ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନରେ, ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥାରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ଯେ, ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଏହି ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ସମର୍ଥନ କରନ୍ତି ଯାହାକୁ ଆଜି ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଉଛି; ତାପରେ ଆମେ ବାଇବେଲୀୟ ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବୁ।